หนึ่ง
องค์หญิงสิ้นแคว้น

แผ่นดินแบ่งออกเป็นหกแคว้น แคว้นเฉิงกับแคว้นเซี่ยคือสองแคว้น เล็กที่อยู่ติดชายแดนแคว้นหวงกับแคว้นเหลียง แคว้นหวงครอบครองพื้นที่ส่วนใหญ่ทางใต้ แคว้นเหลียงครอบครองพื้นที่ส่วนใหญ่ทางเหนือ แคว้นสือเจ้าอยู่ทางตะวันออกในเขตหุบเขา แคว้นเหออยู่ทางตะวันตก ได้รับการขนานนามว่าเป็นดินแดนแห่งทุ่งหญ้า

เมื่อสิบห้าปีที่แล้ว แคว้นหวงซึ่งตั้งอยู่ทางเหนือนำกำลังทหารหนึ่งแสนนายบุกโจมตีชายแดนแคว้นเหลียงที่อยู่ติดกัน ครั้งนั้นแคว้นหวงเป็นฝ่ายยกทัพกลับ

เหวินหวางเป็นองค์ชายแคว้นเหลียง พระบิดาคือฮ่องเต้เหลียงตั๋วลู่ ตำแหน่งอ๋องของเหวินหวางคือควบคุมกองทัพแคว้นเหลียงทั้งหมด มีอำนาจมากล้น ขุนนางทั้งราชสำนักจงรักภักดี ทว่าฮ่องเต้กลับไม่ยอมแต่งตั้งโอรสผู้นี้เป็นองค์รัชทายาทเสียที มีข่าวลือว่าเหลียงตั๋วลู่ต้องการมอบบัลลังก์ให้โอรสองค์เล็กมากกว่า

เหวินหวางออกคำสั่งห้ามเรียกเขาว่า ‘เหลียงเหวิน’ ผู้จงรักภักดีจึง

Ana K.

ยกย่องเรียกองค์ชายเหลียงเหวินว่า ‘เหวินหวาง’ เหวินคือนาม หวางคือตำแหน่งเจ้าแคว้นในอดีต ก่อนที่เจ้าแคว้นทั้งหลายจะสถาปนาตัวเองเป็นฮ่องเต้ นับเป็นการยกย่องยิ่งกว่าตำแหน่งองค์รัชทายาทเสียอีก เห็นได้ชัดว่าภายในราชสำนักแคว้นเหลียง ผู้มีอำนาจแท้จริงคือเหวินหวาง

ตอนเหวินหวางอายุยี่สิบห้าปีได้นำทัพบุกยึดแคว้นเซี่ย ราชวงศ์เซี่ยถูกโค่นล้มไร้ผู้รอดชีวิต ปีนี้อายุยี่สิบเจ็ดยังนำทัพบุกยึดแคว้นเหอ

แคว้นหวงก็มีแม่ทัพผู้เก่งกาจ คือองค์ชายหวงเหว่ย ภายใต้การนำทัพขององค์ชายผู้นี้ แคว้นหวงจึงสามารถยึดแคว้นเฉิงไว้ได้

ยามนี้จึงมีเพียงแคว้นหวง แคว้นเหลียง กับแคว้นสือเจ้าที่ยังไม่มีฝ่ายใดพลาดพลั้ง

ก่อนแคว้นเหอจะล่มสลาย เหอหลี่จือฮ่องเต้องค์สุดท้ายแห่งราชวงศ์เหอได้ส่งธิดาองค์เดียวของพระองค์ไปเป็นเครื่องบรรณาการให้เหวินหวางแห่งแคว้นเหลียง ศัตรูผู้ล้มบัลลังก์แคว้นเหอ

เหวินหวางกำจัดคนสนิทรอบกายนางไปหมดสิ้น ควบคุมทุกลมหายใจเข้าออกของนาง เหอลี่เล่อจำเช้าวันที่ประตูวังเปิดรับศัตรูได้แม่นยำ พระบิดาสั่งให้กองทัพแคว้นเหอวางอาวุธ ห้ามต่อต้าน เหตุผลเพียงเพราะเหวินหวางให้สัญญาว่าจะไม่เข่นฆ่าราษฎร วันนั้นในตำหนักเหอลี่เล่อกลายเป็นสนามวิ่งเล่นของผู้คนแคว้นเหลียง

เหวินหวางยืนจ้องมองนางด้วยความเย็นชา ก่อนจะสั่งกักบริเวณนางไว้ในตำหนักจนกว่าจะถึงเวลาส่งตัวไปแคว้นเหลียง หลังบุกยึดวังหลวงแคว้นเหอสำเร็จ เหวินหวางก็รีบนำกองทัพไปต้านทัพแคว้นหวง

“เสด็จพ่อประทับที่ใด” องค์หญิงเหอลี่เล่อถามนางกำนัลแปลกหน้าจากแคว้นเหลียง

นางกำนัลแคว้นเหลียงกำลังหวีผมให้องค์หญิงผู้เคยสูงศักดิ์ ที่เพียงชั่วข้ามคืนพลันสูญเสียทุกอย่าง หน้าที่ของนางคือทำให้องค์หญิงเหอลี่เล่อ

มีชีวิตอยู่ต่อไปตามคำสั่งเหวินหวาง

“เรื่องนั้นไม่อยู่ในหน้าที่ของหม่อมฉันเพคะ”

องค์หญิงเหอลี่เล่อไร้พระมารดาเลี้ยงดู ความทรงจำเกี่ยวกับมารดาเลือนราง ไม่สามารถแยกได้ว่าเป็นเรื่องจริงหรือจินตนาการของนางเอง ยามนี้นางเหลือเพียงพระบิดาเท่านั้น อีกไม่กี่ชั่วยาม[1] นางต้องเดินทางไปแคว้นเหลียงแล้ว

นางกำนัลอีกคนเข้ามาส่งสัญญาณพร้อมออกเดินทางให้นางกำนัลในห้อง “เชิญองค์หญิงเสด็จเพคะ” แล้วยืนรอให้เหอลี่เล่อลุกขึ้น

พื้นดิน ต้นหญ้า ภูเขา และแม่น้ำไม่ใช่ของแคว้นเหออีกต่อไป พระบิดาตรัสว่านี่ไม่ใช่การเปลี่ยนผู้ครอบครอง ทว่าเปลี่ยนผู้ดูแลปกป้อง เหอลี่เล่อไม่เข้าใจว่าเหตุใดบิดาถึงได้ยกย่องเหวินหวางผู้นั้น

ไม่มีแถวเกียรติยศน้อมส่งเสด็จองค์หญิง บนถนนเต็มไปด้วยทหารแคว้นเหลียง ธงแคว้นเหลียงโบกสะบัดเหนือกำแพงเมืองแคว้นเหอ ครอบครัวขุนนางที่หนีทันก็ออกจากเมืองไปไกลแล้ว ที่หนีไม่ทันก็ถูกจับ ส่วนมากที่หนีได้เป็นตระกูลใหญ่ทั้งนั้น ส่วนครอบครัวขุนนางเล็กๆ หลังถูกจับก็โดนต้อนออกไปอยู่นอกเมือง ราษฎรในเมืองยังคงมีชีวิตปลอดภัยตามสัจจะสัญญาของเหวินหวาง

เหอลี่เล่อมองหาพระบิดาไม่เห็น ใจนางหล่นวูบอย่างหวาดหวั่น องค์หญิงสิ้นแคว้นเช่นนางไม่ต่างจากเชลยสงครามคนหนึ่งที่ถูกต้อนไปแดนศัตรู จุดจบเดียวซึ่งมองเห็นคือความทรมานกับความตาย

ระหว่างทางออกจากเมืองเกิดความวุ่นวายขึ้น มีชาวบ้านกลุ่มหนึ่งพยายามขวางขบวนด้วยการพุ่งเข้าใส่รถม้าองค์หญิง ทหารแคว้นเหลียงเข้ามากันคนเหล่านั้นออกไป ขบวนจึงสามารถเดินทางต่อได้

---

[1] หน่วยนับเวลาของจีนในสมัยโบราณ โดยที่ 1 ชั่วยาม เทียบเท่า 2 ชั่วโมงโดยประมาณตามเวลาสากล

เหอลี่เล่อกำมือสองข้างแน่น ยังไม่ทันก้าวพ้นเขตเมืองหลวงก็มีผู้ต้องการชีวิตนางแล้ว

ครึ่งเดือนต่อมา

ขบวนส่งบรรณาการจากแคว้นเหอเดินทางผ่านเมืองเย่ ซึ่งในอดีตเคยเป็นเมืองของแคว้นเหอ ทว่ายามนี้ได้กลายเป็นเมืองของแคว้นเหลียงแล้ว ขบวนบรรณาการเดินทางได้เชื่องช้า เนื่องจากต้องระมัดระวังรอข่าวตามเส้นทาง เพื่อความปลอดภัยขององค์หญิงบรรณาการ

เหอลี่เล่อได้รับข่าวการสวรรคตของพระบิดาเมื่อครึ่งเดือนก่อน หรือก็คือไม่ทันข้ามวันหลังพ้นกำแพงเมืองแคว้นเหอ สองนางกำนัลกลัวว่าองค์หญิงจะฆ่าตัวตายเพราะความเสียใจ จึงคอยอยู่เฝ้าไม่ห่าง

“องค์หญิงเพคะ เราจะหยุดพักที่เมืองเย่หนึ่งคืน พรุ่งนี้จึงเดินทางไปที่ค่ายทหารของเหวินหวาง” นางกำนัลไฉ่เอ๋อร์ที่แคว้นเหลียงส่งมาเป็นคนเชิญเหอลี่เล่อลงจากรถม้า ส่วนอีกคนคืออี้เอ๋อร์ซึ่งล่วงหน้าเข้าไปในจวนเจ้าเมืองเพื่อตรวจตราความเรียบร้อยแล้ว

เหอลี่เล่อได้ยินนามเหวินหวางก็ยิ่งโกรธแค้น คนทั้งแผ่นดินรู้จักเหวินหวาง เขาคือปีศาจสงคราม โหดเหี้ยมไร้ปรานี ยามนี้รีบนำทัพไปต้านแคว้นหวง จึงสั่งให้ทหารเพียงห้าสิบนายคุ้มกันนางตามไป ทหารจำนวนน้อยนิดเช่นนี้ หมายความว่าเขาไม่สนใจความเป็นตายของนาง

เหอลี่เล่อตั้งใจว่าจะไม่ตายอย่างไร้ประโยชน์เด็ดขาด เพราะนางได้รับกระดาษแผ่นเล็กๆ จากหนึ่งในกลุ่มชาวบ้านที่ก่อความวุ่นวายขัดขวางขบวนเดินทาง บนกระดาษเขียนเพียงว่า *‘ห้ามตาย’*

คำว่า ‘ห้ามตาย’ นี้คงไม่สามารถห้ามนางได้ หากไม่มีตราประทับของเสด็จพ่ออยู่บนนั้น หลังจากได้รับกระดาษแผ่นดังกล่าวก็มีข่าวการสวรรคตของพระบิดา เหอลี่เล่อตกอยู่ในความรู้สึกทรมาน ระหว่างหวาดกลัวการสูญเสียบิดาไปตลอดกาล กับมีความหวังว่าข่าวสวรรคตจะเป็น

เรื่องหลอกลวง กระดาษแผ่นนั้นเป็นของเสด็จพ่อจริง หรือมีคนต้องการกลั่นแกล้งนางกันแน่

สำหรับคนที่สูญเสียทุกอย่างเช่นนาง ความหวังเพียงน้อยนิดคือกำลังใจหนึ่งเดียวที่เหนี่ยวรั้งให้นางอยู่ต่อไป นางจะต้องตามหาเสด็จพ่อให้พบและหาทางแก้แค้นเหวินหวางให้ได้

เหอลี่เล่อค่อยๆ ก้าวลงจากรถม้า เมื่อมองโดยรอบก็เห็นทหารหลายสิบนายของแคว้นเหลียงยืนประจำการรอบด้าน พวกเขาพานางมาพักที่เรือนรับรองของจวนเจ้าเมือง นางไม่เห็นเจ้าเมืองกับคนอื่นๆ จึงเดาว่าคงถูกแคว้นเหลียงประหารไปแล้ว คำโกหกของเหวินหวางที่สัญญาว่าจะไม่เข่นฆ่า เริ่มปรากฏความจริงให้นางเห็น

“พรุ่งนี้จึงจะมีทหารมาเพิ่มเพื่อคุ้มกันองค์หญิงไปที่ค่ายทหารเพคะ” นางกำนัลไฉ่เอ๋อร์เห็นองค์หญิงมองไปที่ทหารคุ้มกัน จึงเดาว่าคงเป็นห่วงความปลอดภัยของตัวเอง เพราะเมืองเย่อยู่ใกล้ทั้งแคว้นเหลียงกับแคว้นหวง

เหอลี่เล่อยิ้มเยาะออกมา ส่งทหารมาคุ้มกันหรือ คงไม่ใช่กระมัง ส่งมาคอยดูว่านางตายอย่างไรเสียมากกว่า เพราะแคว้นหวงประกาศว่าจะชิงตัวนางไป เขาอาจจะถือเป็นโอกาสกำจัดนางอย่างมีเหตุผลกระมัง หากเป็นความพลาดพลั้งระหว่างการต่อสู้ได้ก็ยิ่งดีมิใช่หรือ ทว่ายิ่งเขาต้องการให้นางตาย นางยิ่งตายไม่ได้ หากต้องตาย เขาก็ต้องตายไปพร้อมนางด้วย

ไฉ่เอ๋อร์เห็นองค์หญิงนิ่งเงียบไปครู่หนึ่ง จากนั้นก็เดินเข้าไปในเรือนรับรอง โดยทำเหมือนไม่สนใจใคร ไฉ่เอ๋อร์เข้าใจดี อีกฝ่ายได้รับข่าวว่าพระบิดาสวรรคต แคว้นก็ถูกยึดไปแล้ว ย่อมไม่เหลืออะไรอีกแล้วนอกจากชีวิต อีกทั้งพรุ่งนี้ก็จะไปอยู่ในมือศัตรู เหวินหวางสั่งไว้ว่าห้ามให้องค์หญิงฆ่าตัวตายเด็ดขาด

ยามเหม่า[2]

เมื่อขบวนบรรณาการองค์หญิงเหอลี่เล่อต้องออกเดินทาง ทหารอีกกองที่จะมารับกลับยังมาไม่ถึง เพราะหัวหน้าทหารได้รับข่าวว่าแคว้นหวงนำกำลังทหารสามพันนายตรงมาที่เมืองเย่ เขาจึงสั่งให้ขบวนออกเดินทางเร็วกว่ากำหนดเพื่อความปลอดภัย

เหอลี่เล่อนั่งอยู่ในรถม้าด้วยความรู้สึกเดียวคือต้องการแก้แค้น นางเคยเป็นองค์หญิงที่มีพร้อมทุกอย่าง บัดนี้กลับไม่เหลืออะไรเลย นางสังเกตสายตาจับจ้องของคนเหล่านี้มาตลอดทาง ทั้งทหาร ทั้งสตรีสองคนที่คอยอยู่ใกล้ชิด คนเหล่านี้เหมือนกลัวว่านางจะฆ่าตัวตาย เหวินหวางไม่ยอมให้นางตาย คงอยากทำให้นางตกอยู่ในสภาพ ‘อยู่ไม่สู้ตาย’ กระมัง

พระบิดาของนางเป็นฝ่ายเข้าไปสวามิภักดิ์ต่อแคว้นหวง ทั้งที่แคว้นเหลียงส่งราชโองการมาให้บิดายอมแพ้ เหวินหวางจึงใช้เหตุผลนี้ในการยกทัพมาแก้แค้นแคว้นเหอที่หันไปอยู่ข้างศัตรู

ฟิ้ว...ปัก!

เหอลี่เล่อได้ยินเสียงลูกธนูที่พุ่งผ่านสายลมเย็นเยือกในฤดูหนาว ธนูหลายดอกปักลงไปในเนื้อไม้ของรถม้า จากนั้นก็มีอีกหลายดอกพุ่งตามมาอย่างไม่ขาดสาย ทหารแคว้นเหลียงไม่ทันตั้งตัว บาดเจ็บล้มไปหลายนาย ลูกธนูจากสองข้างทางยังคงพุ่งใส่รถม้าซึ่งไม่หยุดเคลื่อนที่ การโจมตีโหดเหี้ยมเช่นนี้ คนสั่งการคงหวังเอาชีวิตนาง

ไฉ่เอ๋อร์คอยปกป้ององค์หญิงอยู่ในรถม้า ส่วนอี้เอ๋อร์ออกไปปกป้องคนขับรถม้าด้านนอก

ลูกธนูดอกหนึ่งผ่านช่องหน้าต่างมาได้ ไฉ่เอ๋อร์รีบพุ่งตัวไปบังร่างองค์หญิงเหอลี่เล่อ ทว่าไม่ทันกาล ธนูดอกนั้นพุ่งเข้าใส่เหอลี่เล่อแล้ว ปลายแหลมคมทะลุผ่านเสื้อผ้าไปที่ไหล่นาง

---

[2] ช่วงเวลาตั้งแต่ 05.00 น. ถึง 06.59 น.

“องค์หญิง!” ไฉ่เอ๋อร์ร้องด้วยความตกใจ “รีบเร่งม้า องค์หญิงได้รับบาดเจ็บ” นางตะโกนบอกทหารด้านนอก

เหอลี่เล่อรู้สึกเจ็บปวดอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน เพิ่งได้สัมผัสความรู้สึกเดียวกับทหารแคว้นเหอที่ถูกธนูโจมตี ที่แท้เป็นเช่นนี้เอง

ทหารที่เหลือของแคว้นหวงตั้งแถวอยู่ด้านหลังเพื่อปกป้องให้รถม้าวิ่งออกจากจุดเกิดเหตุ

ขณะที่รถม้าวิ่งพ้นระยะธนูออกมาไกล องค์หญิงเหอลี่เล่อกำลังอดทนต่อความเจ็บปวด

“องค์หญิง ทนอีกหน่อยนะเพคะ อีกไม่เกินหนึ่งเค่อ[3] ก็ถึงค่ายทหารของเหวินหวางแล้ว” ไฉ่เอ๋อร์โอบกอดองค์หญิงไว้อย่างระมัดระวัง แม้บาดแผลจะมีลูกธนูปักคาอยู่ เลือดจึงไหลไม่มาก ทว่าคงเจ็บปวดมากแน่นอน

เหอลี่เล่ออดกลั้นไม่หลั่งน้ำตา ตราบใดที่ยังไม่ได้แก้แค้น นางจะอ่อนแอไม่ได้เด็ดขาด หญิงสาวบอกตัวเองว่าจะมาร้องไห้เพราะความเจ็บปวดที่ไหล่เพียงนิดเดียวนี้ไม่ได้ แม้ความจริงนางกำลังเจ็บมากก็ตาม ทั้งยังคิดถึงพระบิดามากจริงๆ “เสด็จพ่อ...”

ไฉ่เอ๋อร์ได้ยินองค์หญิงเรียกบิดาก็รู้สึกสงสาร “อดทนอีกไม่นานนะเพคะ” นางโอบประคองเหอลี่เล่อไว้ เพื่อไม่ให้แผลของอีกฝ่ายกระทบกระเทือน

ผ่านไปเกือบหนึ่งเค่อ รถม้าก็วิ่งมาถึงค่ายทหารของเหวินเหวาง มีเพียง ทหารที่บังคับรถม้า นางกำนัลไฉ่เอ๋อร์ นางกำนัลอี้เอ๋อร์ และองค์หญิงเหอลี่เล่อที่รอดมาได้ ส่วนคนอื่นนั้นไม่รู้ชะตากรรม

---

[3] หน่วยนับเวลาของจีนในสมัยโบราณ โดยที่ 1 เค่อ เทียบเท่ากับ 15 นาทีโดยประมาณตามเวลาสากล

เจิ้นฉีเป็นที่ปรึกษากองทัพ ได้รับคำสั่งจากเหวินหวางให้ออกมารอรับองค์หญิงของอดีตแคว้นเหอ พอเห็นสภาพรถม้าที่มีลูกธนูปักคาอยู่เต็มไปหมด ก็รีบวิ่งเข้าไปทันที

อี้เอ๋อร์เปิดประตูรถม้า เจิ้นฉีมองไปด้านในก็เห็นลูกธนูเสียบคาที่ไหล่องค์หญิง โลหิตสีแดงไหลซึมอาภรณ์บริเวณไหล่ย้อมเป็นวง เมื่อมองใบหน้าซีดขาวของนาง ก็ทำให้เจิ้นฉีถามอย่างร้อนรนทันที

“ไฉ่เอ๋อร์ องค์หญิงเป็นอย่างไรบ้าง”

“องค์หญิงเพิ่งหมดสติไปเจ้าค่ะ”

เจิ้นฉีรีบหันไปสั่งการทหารทันที “เชิญท่านหมอไปที่กระโจมองค์หญิง” เขาอุ้มนางไปยังกระโจมที่เตรียมไว้แล้ว รู้สึกว่าตัวนางเบามาก หรือจะตั้งใจทรมานตัวเองด้วยการอดอาหารมาตลอดทาง ไม่ก็คับแค้นใจจนไม่อยากอาหาร เจิ้นฉีพยายามไม่คิดถึงเรื่องอื่น เร่งฝีเท้าไปที่กระโจมให้เร็วที่สุด

ทหารบังคับรถม้าวิ่งตามมาเพื่อรายงานสถานการณ์

“เกิดอะไรขึ้น” เขาถามทหารบังคับรถม้า

“รายงานกุนซือเจิ้น เมื่อคืนสายข่าวแจ้งว่าแคว้นหวงส่งทหารมาสามพันนายเพื่อโจมตีเมืองเย่ ท่านหัวหน้าจึงไม่อาจรอถึงเช้า ยิ่งไม่อาจรอกองกำลังสนับสนุน ต้องเร่งออกเดินทางตั้งแต่ฟ้ายังไม่สาง พอถึงนอกชายป่าห่างจากที่นี่หนึ่งเค่อ มีกองกำลังไม่ทราบฝ่ายโจมตีขบวนขอรับ รถม้าต้องรีบพาองค์หญิงหนีมา ไม่รู้ว่าท่านหัวหน้ากับทหารที่เหลือเป็นอย่างไรบ้าง” ทหารผู้บังคับรถม้ารายงานที่ปรึกษาเจิ้นฉี

เจิ้นฉีคิดว่าฝ่ายนั้นคงหวังเอาชีวิตองค์หญิงเหอลี่เล่อ โดยใช้วิธีปล่อยข่าวลวงเพื่อเร่งให้ขบวนออกจากกำแพงเมือง การโจมตีระหว่างทางง่ายกว่าโจมตีที่เมืองเย่ คนพวกนั้นพลาดทำองค์หญิงหลุดมือ คงล่าถอยไปแล้ว เขาหันไปสั่งการนายกองผู้หนึ่ง “ส่งทหารไปตามหาหัวหน้ากับทหารคุ้มกันขบวนทันที”

สอง
เขาไม่ได้ต้องการให้นางว่านอนสอนง่าย

ขณะที่เหวินหวางกำลังประชุมกับบรรดารองแม่ทัพ ทหารก็เข้ามา รายงานเรื่องที่ขบวนส่งตัวองค์หญิงถูกโจมตี

"เหวินหวาง รถม้าองค์หญิงถูกโจมตี นางได้รับบาดเจ็บพ่ะย่ะค่ะ"

เหวินหวางวางแผนที่ในมือลง "ยามเว่ย[4] ค่อยมาประชุมใหม่" เขาออกคำสั่งสั้นๆ แล้วลุกเดินออกจากกระโจมไป ทิ้งให้รองแม่ทัพทั้งหลายต่างงุนงง

รองแม่ทัพหลายคนนึกสงสัยเพียงว่า...เพราะสตรีจากแคว้นล่มสลายแค่คนเดียว ต้องรีบร้อนถึงเพียงนี้เชียวหรือ

เมื่อเดินเข้าไปในกระโจมที่จัดไว้ให้องค์หญิงเหอลี่เล่อโดยเฉพาะ เหวินหวางก็เห็นเจิ้นฉียืนอย่างเคร่งเครียดอยู่หน้าฉากกั้น

"นางเป็นอย่างไรบ้าง" เสียงของเหวินหวางไม่ว่าจะพูดเบาหรือดังก็

---

[4] ช่วงเวลาตั้งแต่ 13.00 น. ถึง 14.59 น.

แฝงไว้ด้วยอำนาจที่น่ายำเกรงเสมอ

เจิ้นฉีโค้งกายลงต่ำถวายบังคมแล้วจึงรายงาน “องค์หญิงสลบไปพะย่ะค่ะ หมอกำลังดูแผลให้นางเพราะลูกธนูจะยังคาที่ไหล่ หากผลีผลามดึงออก เกรงว่าจะตัดโดนเส้นเลือดแล้วอาการจะหนักยิ่งกว่าเดิม”

เหวินหวางเดินผ่านฉากกั้นเข้าไป เป็นจังหวะเดียวกับที่เหอลี่เล่อได้สติขึ้นมาพอดี นางจ้องมองหมอตรงหน้าแล้วมองไปรอบบริเวณ เมื่อเห็นเหวินหวางยืนอยู่ก็พลันตื่นตกใจลุกขึ้นนั่ง

เหวินหวางเห็นนางข่มความเจ็บปวดไว้แล้วถอยหลังจนชิดขอบเตียงอีกฝั่ง นางไม่ยอมให้หมอเข้าใกล้ มือข้างหนึ่งเต็มไปด้วยเลือดเพราะจับธนูดอกนั้นไว้ตลอด แม้ใบหน้าซีดขาว ทว่าท่าทางกลับเด็ดเดี่ยวยิ่งนัก

นางหันมาตะโกนใส่เขา “ออกไปให้ห่างข้า!” การตะโกนทำให้นางเจ็บปวดมากขึ้นจนคิ้วเรียวขมวด เหอลี่เล่อพยายามข่มความเจ็บปวดไว้สุดกำลัง

“เหวินหวาง หากไม่รีบนำธนูออก อาการจะยิ่งทรุดพะย่ะค่ะ” หมอประจำกองทัพมองเขาเพื่อขอความช่วยเหลือ สลับกับมององค์หญิงเหอลี่เล่อด้วยความเป็นห่วง

“ให้หมอหลวงช่วยนำธนูออกเถิด อย่าดื้อนักเลย” เหวินหวางเอ่ยเสียงเข้ม

“ไม่!” เหอลี่เล่อจำเขาได้ วันนั้นที่วังหลวงแคว้นเหอ นางเห็นเขายืนอยู่หน้าตำหนัก จ้องมองนางอย่างไร้ความรู้สึก ก่อนออกคำสั่งให้คนจับนางขังไว้ในห้อง หลังจากนั้นก็ไม่ได้พบเขาอีก นางจะไม่ยอมรับการช่วยเหลือจากปีศาจเด็ดขาด

“หากเจ้ายังดื้อ เจ้าจะต้องตาย” เขามองนางอย่างเย็นชา

เจิ้นฉีได้ยินองค์หญิงพูดด้วยความดื้อดึง จึงเดินเข้ามาดู พอเห็นนางกำธนูดอกนั้นไว้แน่นก็ยิ่งเป็นกังวล

“ข้าตาย...ก็ไม่เกี่ยวกับท่าน” เหอลี่เล่อปลอบใจตัวเองว่าอย่ากลัว

ความเจ็บปวดแล้วหลับตาแน่น พร้อมกับดึงลูกธนูจากไหล่ทันที เลือดพลันไหลซึมตามเนื้อผ้าไม่หยุด

“อย่า!” เจิ้นฉีกับหมอประจำกองทัพร้องห้ามพร้อมกันด้วยความตกใจ ทว่าเหวินหวางยังคงยืนนิ่ง

“เหวินหวางพ่ะย่ะค่ะ” หมอประจำกองทัพไม่รู้จะทำอย่างไรดี องค์หญิงยังคงกำลูกธนูไว้แน่น ตั้งท่าพร้อมทำร้ายคนอื่นตลอดเวลา แผลที่ไหล่เลือดไหลไม่หยุด หากปล่อยไว้คงยากจะรักษาชีวิต

เหวินหวางไม่ตอบหมอประจำกองทัพ ยังคงยืนนิ่งโดยไม่เปลี่ยนสีหน้า

เหอลี่เล่อเจ็บปวดจนตาลาย เริ่มเวียนศีรษะ ทว่าไม่ยอมให้มีน้ำตาหลั่งแม้แต่หยดเดียว นางเห็นเขายืนมองอย่างไร้ความรู้สึก สำหรับเขาแล้วไม่ว่านางจะอยู่หรือตาย คงเป็นแค่เรื่องเล็กน้อยกระมัง

เหวินหวางเห็นนางพยายามทำตัวเข้มแข็งอย่างไม่รู้กำลังตัวเอง โดยค่อยๆ ก้าวลงจากเตียง ฝืนกำลังเดินจนมาหยุดยืนตรงหน้าเขา ก่อนยกลูกธนูชี้ปลายมาที่เขาด้วยสายตาโกรธแค้น พอเห็นเขายังยืนนิ่ง สายตาจึงยิ่งทวีความโกรธแค้นมากขึ้น ทว่าเลือดที่ไหลไม่หยุดทำให้นางอ่อนกำลังลงเรื่อยๆ ร่างกายไม่อาจฝืนทนอาการบาดเจ็บ มือที่ถือลูกธนูสั่นขึ้นเรื่อยๆ ฝืนทนอยู่ครู่หนึ่งก็สติดับวูบไป

ขณะที่องค์หญิงกำลังจะล้มลง เหวินหวางก็เข้าไปประคองนางไว้แล้วอุ้มขึ้นมา เขาก้มมองคนที่เจ็บปวดแทบตาย ทว่ายังคิดจะฆ่าตนให้ได้ คิ้วของนางยังคงขมวด ‘ช่างดื้อรั้นนัก’ เขากระซิบเสียงเบากับคนในอ้อมแขนที่ไม่รู้สึกตัว “เด็กโง่เขลา”

เมื่อเหวินหวางวางเหอลี่เล่อลงบนเตียงเรียบร้อยแล้ว หมอประจำกองทัพก็รีบเข้าไปทำแผลให้นางต่อ

“เจิ้นฉี ตามข้ามา” เหวินหวางสั่งที่ปรึกษาประจำกองทัพแล้วเดินผ่านฉากกั้นออกไป เมื่อเห็นไฉ่เอ๋อร์ยืนรออยู่หน้าฉากกั้น จึงหันไปสั่งนาง “ดูแล

องค์หญิงให้ดี เมื่อนางฟื้น ให้ไปรายงานข้าทันที”

“เพคะ”

รอจนเหวินหวางเดินออกไปพร้อมที่ปรึกษาเจิ้นฉีแล้ว ไฉ่เอ๋อร์จึงเข้าไปคอยดูแลองค์หญิงอย่างใกล้ชิด

เจิ้นฉีมองกลับไปบ่อยครั้ง สีหน้าก็ดูเคร่งเครียด เท้าที่ก้าวเดินตาม เหวินหวางไปที่กระโจมหลักดูไม่มั่นคงนัก

“เจิ้นฉี เจ้าคิดว่าเป็นทหารของใคร” ทหารที่คอยสอดแนมกองทัพแคว้นหวงไม่ได้รายงานว่ามีการแบ่งกำลังทหารออกไป เหวินหวางจึงสงสัยคนผู้หนึ่ง

“เมืองเย่อยู่ใกล้ค่ายทหารของเราที่สุด เหตุใดจึงเลือกลงมือที่นั่น ดูจะไม่เกรงกลัวกองทัพเราเลยแม้แต่น้อย หรือว่า...” เจิ้นฉีไม่กล้าเอ่ยนามคนผู้นั้นออกมา

“นี่คือการเตือน หากต้องการเอาชีวิตเหอลี่เล่อ นางคงไม่รอดกลับมา” เหวินหวางกำมือแน่น เป็นเขาที่ประมาทเอง คิดว่าวางตัวนางไว้ห่างไกลแล้วจะปลอดภัย กลับกลายเป็นเปิดช่องให้ผู้อื่นโจมตี

“จะทำอย่างไรต่อไปพ่ะย่ะค่ะ”

“ยามนี้นางปลอดภัยแล้ว คงไม่มีผู้ใดกล้าลงมือ ตราบใดที่ข้ายังอยู่ที่นี่กับนาง ส่วนทหารกลุ่มนั้น ข้าจะจัดการเอง”

“พ่ะย่ะค่ะ”

“ทางชายแดนแคว้นเหลียงกับแคว้นสือเจ้า ส่งทหารไปหรือยัง” เหวินหวางเปลี่ยนไปคุยเรื่องที่สำคัญของกองทัพ

“ส่งไปแล้วพ่ะย่ะค่ะ” เจิ้นฉีเห็นคราบเลือดบนอกเสื้อเหวินหวาง ทว่าเขาไม่ได้พูดออกมา ยกกาน้ำชารินเติมให้อีกฝ่ายอย่างใส่ใจ เขาทำงานอยู่ข้างกายเหวินหวางมาตั้งแต่เด็ก ออกรบเคียงบ่าเคียงไหล่ร่วมเป็นร่วมตายมายี่สิบปี ย่อมสามารถถวายชีวิตให้เหวินหวางได้

เรื่องราวที่คนทั่วไปรู้คือฮ่องเต้แคว้นเหลียงมีโอรสสององค์คือเหวิน-หวางผู้เก่งกาจ กับองค์ชายเหลียงจื่อเย่ผู้ไม่เอาไหน เหวินหวางได้รับการแต่งตั้งเป็นอ๋องเพราะความสามารถ ขุนนางส่วนใหญ่ในราชสำนักสนับสนุนเขา ฮ่องเต้แคว้นเหลียงที่ลำเอียงโปรดปรานโอรสองค์ที่สองมากกว่าจึงทำอะไรไม่ได้

เหวินหวางใช้ชีวิตส่วนใหญ่อยู่ในกองทัพ ฮ่องเต้ยังไม่ได้แต่งตั้งองค์รัชทายาท พระมารดาขององค์ชายเหลียงจื่อเย่มีตำแหน่งเป็นฮองเฮาที่สวรรคตไปแล้ว เหวินหวางไม่ใช่โอรสฮองเฮา คนทั่วไปจึงมองว่าตำแหน่งองค์รัชทายาทคงต้องใช้กำลังเข้าแย่งชิง ทว่าก็คาดเดาผู้ชนะได้ไม่ยาก

“เพิ่มทหารที่เฝ้าอยู่นอกกำแพงเมืองแคว้นสือเจ้า หากสือเจ้าคนใดออกจากเมือง ให้รีบกลับมารายงาน”

“พ่ะย่ะค่ะ” เจิ้นฉีรับคำสั่ง

หลายปีที่ผ่านมา เหวินหวางวางแผนอย่างรอบคอบ ลงมือทั้งทางตรงและทางลับมายาวนาน เขาแค่ต้องคอยกำจัดปัจจัยเสี่ยงที่จะเข้ามาทำให้แผนการเสียไป ปัจจัยที่มองเห็นในตอนนี้ คือองค์หญิงเหอลี่เล่อ สตรีที่มีแต่คนหมายปอง บางคนต้องการชีวิตนางเพื่อระบายความแค้นที่มีต่อฮ่องเต้เหอหลี่จือ บางคนก็ต้องการครอบครองนางเพราะชื่อเสียงความงดงามล่มเมืองของหญิงสาว

ทว่าหนึ่งเหตุผลสำคัญที่ทำให้นางเป็นที่ต้องการ นั่นเพราะมารดาของนางเป็นอดีตองค์หญิงแคว้นเซี่ย ท่านยายของนางคืออดีตองค์หญิงแคว้นเฉิง เหอลี่เล่อจึงเป็นองค์หญิงของอดีตสามแคว้น หากนางเป็นบุรุษคงมีคนยกย่องให้ขึ้นเป็นสัญลักษณ์ของการกอบกู้แคว้น ทว่าถึงนางเป็นสตรีก็ไม่ได้หมายความว่าจะเป็นไม่ได้ มีคนกล่าวไว้ว่าการได้ครอบครององค์หญิงเหอลี่เล่อ คือการได้ครองสัญลักษณ์ของการรวมแคว้น ผู้อื่นยกย่องนางเช่นนั้น แต่ไม่รู้ว่าเหอลี่เล่อต้องการเป็นดั่งคำยกย่องหรือไม่

“เพิ่มทหารที่กระโจมองค์หญิงอีกสองหน่วย อย่าให้นางหนีไปได้

คอยดูไม่ให้นางทำร้ายตัวเองด้วย อือ...น่าจะบอกว่าคอยดูอย่าให้นางไปทำร้ายใครคงเหมาะสมกว่า" เพราะเมื่อครู่เขาไม่เห็นนางจะมีทีท่าอยากฆ่าตัวตายเลย สายตายังบ่งบอกว่าอยากฆ่าเขาให้ตายชัดๆ ช่างโง่เขลานัก

"พ่ะย่ะค่ะ" เจิ้นฉีรับคำสั่งแล้วถอยออกไป

เหวินหวางนั่งเคาะนิ้วเป็นจังหวะขณะใช้ความคิด 'หากนางตื่นขึ้นมาอีกครั้งแล้วจะทำอะไรหนอ อาจเริ่มวางแผนลอบสังหารข้าก็เป็นได้' เขาก้มมองเลือดที่เปื้อนอกเสื้อ พลางขมวดคิ้วเล็กน้อย ทว่าไม่ได้ลุกไปเปลี่ยนอาภรณ์

ยามเซิน[5]

เหอลี่เล่อฟื้นคืนสติ คอนางแห้งผากเพราะขาดน้ำ หมดเรี่ยวแรงเพราะขาดอาหาร ไหล่ยังเจ็บปวดเพราะแผลที่สดใหม่ หัวใจนางโกรธแค้นเพราะคนผู้นั้น

"องค์หญิงฟื้นแล้วหรือเพคะ"

"น้ำ" เหอลี่เล่อได้ยินเสียงนางกำนัลไฉ่เอ๋อร์ก็ร้องขอน้ำด้วยเสียงแหบแห้ง

ไฉ่เอ๋อร์จึงเดินไปรินน้ำ เมื่อหันกลับมาก็เห็นองค์หญิงซุกหน้าลงบนหมอน "น้ำได้แล้วเพคะองค์หญิง" ไฉ่เอ๋อร์ทำเป็นมองไม่เห็นคราบน้ำตานาง องค์หญิงอยู่ท่ามกลางคนแปลกหน้าที่มีสถานะเป็นศัตรู คงอึดอัดมามากพอแล้ว ที่ผ่านมาเจ้าตัวซ่อนน้ำตาไว้มิดชิด ในใจคงรู้สึกทรมานมากกระมัง

"พอแล้ว" หลังจากดื่มน้ำไปสองถ้วย เสียงของเหอลี่เล่อก็ค่อยๆ ดีขึ้น

"อีกครู่นางกำนัลอี้เอ๋อร์จะยกโจ๊กมาให้องค์หญิง ท่านหมอกำชับเรื่อง

[5] ช่วงเวลาตั้งแต่ 15.00 น. ถึง 16.59 น.

อาหารและยา และห้ามขยับร่างกายในช่วงนี้เพคะ หม่อมฉันขอตัวไปรายงานเหวินหวางก่อน” ไฉ่เอ๋อร์ย่อกายแล้วเดินออกจากกระโจมไป

หากนางตาย เขาคงสั่งให้คนนำร่างไร้ลมหายใจของตนไปทิ้งสักที่กระมัง เหอลี่เล่อกอดผ้าห่มพยายามกลั้นน้ำตาไว้ นางคิดถึงพระบิดามากเหลือเกิน ทั้งยังโกรธที่ตัวเองไม่มีกำลังมากพอจะฆ่าเขาได้ในตอนนี้

ด้านนอกกระโจม ขณะที่เหวินหวางเตรียมขึ้นม้าเพื่อจะออกไปสำรวจแนวชายป่ากับกองทหาร นางกำนัลไฉ่เอ๋อร์ก็เดินเข้ามารายงาน

“เหวินหวาง องค์หญิงฟื้นแล้ว ทุกอย่างเรียบร้อยดีเพคะ” เหวินหวางไม่โปรดคำพูดฟุ่มเฟือย ไฉ่เอ๋อร์จึงรายงานโดยสรุปแล้วรอคำสั่ง

“อือ ดูแลนางให้ดี หลังกลับจากลาดตระเวนข้าจะไปดูนางด้วยตัวเอง” เหวินหวางออกคำสั่งเสร็จก็ควบม้าออกไปพร้อมทหารติดตาม

เจิ้นฉีถามไฉ่เอ๋อร์ขณะเดินกลับกระโจมพร้อมกัน “องค์หญิงถามอะไรหรือไม่”

“ไม่ได้ถามเจ้าค่ะ แต่องค์หญิงเหมือนกำลังพยายามกลั้นน้ำตาไว้ ท่านหมอบอกว่าแผลภายนอกใช้ยารักษาได้ ความเจ็บปวดเป็นสาเหตุทำให้ภายในติดขัด จึงยากจะใช้ยารักษา” ไฉ่เอ๋อร์คล้ายรับรู้ถึงความรู้สึกสงสารเห็นใจที่ที่ปรึกษาเจิ้นฉีแสดงออกมา ซึ่งไม่ต่างจากนาง

“แค่ข้ามคืนก็กลายเป็นองค์หญิงสิ้นแคว้นไม่เหลือใครให้พึ่ง ย่อมน่าปวดใจมากเป็นธรรมดา” เจิ้นฉีไม่ได้พูดอะไรอีก เดินแยกไปอีกทาง

ไฉ่เอ๋อร์เดินกลับมาที่กระโจมองค์หญิง เหวินหวางได้มอบหมายหน้าที่ให้นางกับอี๋เอ๋อร์คอยดูแลเหอลี่เล่อ พวกนางจึงผลัดเปลี่ยนกันมาอยู่เวรเฝ้ากระโจมเพื่อป้องกันเหตุไม่คาดคิดที่อาจเกิดขึ้นได้ตลอดเวลา

“อี๋เอ๋อร์ องค์หญิงกินโจ๊กอิ่มแล้วหรือ” ไฉ่เอ๋อร์เห็นโจ๊กยังเต็มชามอยู่ คาดว่าคงกินไปไม่เท่าไรกระมัง

อี้เอ๋อร์ส่ายหน้าอย่างหมดหนทาง “องค์หญิงกินไปสองคำก็อาเจียนออกมา ข้าให้ทหารไปตามท่านหมอมาแล้ว เวลานี้กำลังตรวจอาการอยู่”

ไฉ่เอ๋อร์เดินเข้าไปในกระโจมก็เห็นองค์หญิงหลับตานิ่ง ใบหน้าซีดมากกว่าตอนที่นางออกไป “ท่านหมอ องค์หญิงเป็นอย่างไรบ้างเจ้าคะ”

หมอประจำกองทัพที่กำลังเก็บกล่องเครื่องมือกล่าว “องค์หญิงเสียเลือดไปมาก บวกกับไม่ได้กินอาหารเลยระหว่างที่ไม่ได้สติ ทำให้ท้องไม่ยอมรับอาหาร ต้องค่อยๆ กินอาหารอ่อนก่อน ส่วนเรื่องอาการหน้ามืด ข้าจะจัดยาบำรุงโลหิตมาให้ เจ้าต้มให้องค์หญิงตามเวลาที่ข้าจดไว้”

“เจ้าค่ะท่านหมอ” ไฉ่เอ๋อร์เดินออกมาส่งหมอประจำกองทัพที่หน้ากระโจม แล้วจึงกลับเข้าไปดูองค์หญิง

“องค์หญิงเพคะ ฝืนกินโจ๊กอีกสักหน่อยเถิด อี้เอ๋อร์กำลังต้มยาให้ท่าน กินโจ๊กแล้วจะได้กินยาเพคะ”

“ข้ากินไม่ลง” เหอลี่เล่อไม่ได้เสแสร้ง นางกลืนไม่ลงจริงๆ นางตั้งใจแล้วว่าจะไม่ฆ่าตัวตาย จนกว่าจะได้เห็นเหวินหวางตายลงตรงหน้า

“หม่อมฉันจะเติมน้ำลงในโจ๊ก ลองกินดูก่อนนะเพคะ”

เหอลี่เล่อพยักหน้าตอบไฉ่เอ๋อร์อย่างว่าง่าย

ไฉ่เอ๋อร์ตักโจ๊กที่มีน้ำอยู่ครึ่งช้อนป้อนองค์หญิง นางเห็นอีกฝ่ายพยายามฝืนกินไปหลายคำจนอาการคลื่นไส้เหมือนจะกำเริบ ไฉ่เอ๋อร์จึงเรียกให้อี้เอ๋อร์ยกยาเข้ามา

เหอลี่เล่อเกลียดการกินยาขม ไฉ่เอ๋อร์ยื่นช้อนยามาตรงหน้านางนานแล้ว ทว่านางทำใจรับยาเข้าปากไม่ได้เสียที

ไฉ่เอ๋อร์จึงหันไปขอพุทราเชื่อมจากอี้เอ๋อร์มาให้องค์หญิงถือไว้ นางเห็นองค์หญิงหลับตาฝืนดื่มยาจนหมดแล้วกินพุทราเชื่อมตามไปทันที ไฉ่เอ๋อร์กับอี้เอ๋อร์ยิ้มออกมาเพราะความน่ารักขององค์หญิง

“น้ำเพคะ” อี้เอ๋อร์ส่งถ้วยน้ำให้องค์หญิง

“ขอบใจทั้งสองคนมาก” แม้จะโกรธแค้นเจ้านายของพวกนาง ทว่า

นางกำนัลทั้งสองดีต่อตนมาก เรียกว่าดีออกมาจากใจ เหอลี่เล่อจึงแยกแยะบุญคุณความแค้นออกจากกัน

เหอลี่เล่อรู้สึกง่วงนอนอีกครั้ง ไฉ่เอ๋อร์บอกว่าเหวินหวางออกไปนอกเขตค่ายทหารแล้ว ขอให้นางพักผ่อนอย่างสบายใจ ด้วยฤทธิ์ยากับความอ่อนเพลีย เหอลี่เล่อจึงหลับสนิทภายในเวลาอันรวดเร็ว

"องค์หญิงน่ารักมาก" อี้เอ๋อร์บอกกับไฉ่เอ๋อร์

"งดงามมากอีกด้วย" ไฉ่เอ๋อร์ห่มผ้าให้องค์หญิง พลางตรวจดูความเรียบร้อยของที่นอน ขนาดตนเป็นสตรียังมองใบหน้างดงามล่มเมืองนี้ได้อย่างไม่รู้เบื่อ หากเปลี่ยนเป็นบุรุษ จะลุ่มหลงในความงามนี้มากเพียงใด ไฉ่เอ๋อร์อยากรู้ว่าเหวินหวางผู้ขึ้นชื่อเรื่องไร้ใจ จะสามารถอดทนต่อความงดงามและน่าเอ็นดูนี้ได้หรือไม่

ปลายยามโหย่ว[6]

เหวินหวางกลับมาที่ค่ายทหาร ขณะจะเดินกลับกระโจมตัวเองก็นึกถึงเด็กโง่เขลาคนนั้นขึ้นมา จึงเปลี่ยนทิศทางไปที่กระโจมของนางแทน

"ทุกอย่างเรียบร้อยดีหรือไม่ องค์หญิงเป็นอย่างไรบ้าง" เขาถามไฉ่เอ๋อร์ที่ออกมารอรายงานที่หน้ากระโจม

"องค์หญิงกินโจ๊กไปหนึ่งในสามของชาม ดื่มยาที่ท่านหมอจัดมาให้แล้ว ยามนี้กำลังนอนหลับอยู่เพคะ" ไฉ่เอ๋อร์รออี้เอ๋อร์นานแล้ว ทว่านางยังไม่มาเปลี่ยนเวรเสียที หลังจากลังเลครู่หนึ่งก็ทำใจกล้าขึ้นมา "หากเหวินหวางจะอยู่ที่นี่สักครู่ หม่อมฉันขอไปตามอี้เอ๋อร์มาเปลี่ยนเวรเพคะ"

เหวินหวางอนุญาตให้นางไปได้ ไฉ่เอ๋อร์ทำหน้าแปลกใจครู่หนึ่งแล้วเดินออกไป

เมื่อเขาเดินผ่านฉากกั้นเข้าไปก็เห็นเหอลี่เล่อนอนหลับอยู่ จึงค่อยๆ

---

[6] เวลาประมาณ 18.59 น.

นั่งลงบนเตียง ก่อนจะก้มมองใบหน้าใกล้ๆ เขาเคยสงสัยว่าใบหน้างดงามนี้ซ่อนความรู้สึกใดไว้บ้าง ตั้งแต่วันที่แคว้นเหอล่มสลาย นางยืนจ้องมองเขาโดยไร้ความเกรงกลัว

เหอลี่เล่อลืมตาขึ้นมาในจังหวะนี้พอดี นางตกใจเพราะเห็นใบหน้าเหวินหวางในระยะที่อันตรายยิ่งนัก หลังจากนิ่งอึ้งไปครู่หนึ่งก็พลันได้สติ จึงยกมือขึ้นผลักเขาออก ทว่ากลับลืมอาการบาดเจ็บที่ไหล่ เหอลี่เล่อไม่ได้ร้องออกมาทั้งที่เจ็บมาก นางกัดฟันอดทนเอาไว้

เหวินหวางยกแขนข้างหนึ่งข้ามตัวนางเพื่อกักตัวองค์หญิงไว้ในวงแขนสองข้าง

นางยังคงจ้องมองเขาด้วยสายตาโกรธแค้น ไม่ได้แสดงอาการของฝ่ายที่กำลังเสียเปรียบเลยแม้แต่น้อย

เหวินหวางค่อยๆ ก้มลงกระซิบข้างหูนาง “รอให้เจ้าโตอีกหน่อย พวกเราค่อยเข้าหอกันดีหรือไม่”

เหอลี่เล่อยกมืออีกข้างที่ไหล่ไม่บาดเจ็บขึ้นเพื่อจะตีเขา ทว่าอีกฝ่ายรู้ทันจับมือนางไว้ก่อน จึงทำได้เพียงกัดฟันมองเขาด้วยความโมโห เห็นได้ชัดว่าเขาไม่ได้มองนางในฐานะสตรีผู้หนึ่ง อาจมองเป็นลูกไก่ในกำมือ ยามที่เล่นจนเบื่อแล้ว คงไม่พ้นถูกฆ่าทิ้งสักวัน นางต้องอดทนเพื่อหาโอกาสฆ่าเขา ก่อนจะเป็นฝ่ายถูกฆ่า พอคิดได้ก็ผ่อนแรงลงแล้วหันหน้าหนี

การกระทำอันฉับพลันของนางทำให้เหวินหวางแปลกใจ การไว้ชีวิตเหอลี่เล่อมีเหตุผลซับซ้อนซ่อนอยู่ เขาไม่ได้ต้องการให้นางว่านอนสอนง่าย กลับชื่นชอบท่าทางดื้อรั้นแข็งกร้าวของนางมากกว่า จึงจงใจมายั่วโมโห กลับกลายเป็นนางว่านอนสอนง่ายขึ้นมาเช่นนี้ มีเหตุผลสองทางคือนางยอมแพ้กับรอคอยโอกาสฆ่าเขา ซึ่งทางที่สองดูจะมีความเป็นไปได้มากกว่า ทำให้เขาวางใจว่านางจะไม่ฆ่าตัวตายในเร็ววันนี้

เหวินหวางปล่อยเหอลี่เล่อแล้วลุกจากเตียง ก่อนเดินออกจากกระโจมได้ทิ้งคำพูดไว้ “เพราะข้ามีสัญญาแลกเปลี่ยน เจ้าจึงยังมีชีวิตอยู่”

เหอลี่เล่อกัดฟันแน่น เขากำลังขู่นางอยู่ หรือต้องการให้นางชื่นชมเขาที่เป็นคนรักษาสัญญากัน พอคิดว่าสัญญาแลกเปลี่ยนที่อีกฝ่ายเอ่ยถึงคือการแลกเปลี่ยนชีวิตนางกับชีวิตพระบิดา ก็ยิ่งโกรธแค้นมากขึ้น หรือเขาจงใจยั่วโมโหนาง หากไร้ซึ่งข้อความในกระดาษแผ่นนั้นที่เป็นเบาะแสว่าพระบิดาอาจยังมีชีวิตอยู่ นางจะไม่ยอมถูกเขาควบคุมชีวิตไว้เช่นนี้

เหอลี่เล่อไตร่ตรองมาหลายครั้งว่าหากเหวินหวางทราบว่าบิดานางยังมีชีวิตอยู่ แสดงว่าอีกฝ่ายแอบไว้ชีวิตเขา แต่เหวินหวางไม่มีเหตุผลให้ทำเช่นนั้น หากเป็นพระบิดาสร้างเรื่องหลอกเหวินหวาง กลับดูจะมีความเป็นไปได้มากกว่า

เหอลี่เล่อถอนหายใจออกมา นางไม่มีวิธีอื่นใดนอกจากอดทนรอด้วยความหวัง ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลใด ขอเพียงพระบิดายังมีชีวิตอยู่ก็เพียงพอแล้ว

เหวินหวางเรียกเจิ้นฉีไปพบที่กระโจมหลัก

“เหวินหวาง” เจิ้นฉีถือจดหมายฉบับหนึ่งไปวางบนโต๊ะให้เหวินหวาง

เหวินหวางหยิบจดหมายขึ้นมาเปิดอ่าน เป็นข้อความจากผู้ที่เขาทำสัญญาแลกเปลี่ยนด้วย หลังอ่านจบก็หยิบพู่กันเพื่อเขียนตอบ “ส่งให้ถึงมือคนผู้นั้น”

“พ่ะย่ะค่ะ”

หลังเจิ้นฉีออกไปส่งจดหมาย เหวินหวางก็เดินเข้าไปอาบน้ำที่ทหารรับใช้จัดเตรียมไว้ให้

ปกติจะไม่มีนางกำนัลในค่ายทหาร ทว่าเพราะองค์หญิงเหอลี่เล่อมาอยู่ด้วย เขาจึงนำไฉ่เอ๋อร์กับอี้เอ๋อร์มาคอยดูแลนาง

เหวินหวางใช้ความคิดขณะที่แช่ตัวในถังน้ำ นึกถึงเหอลี่เล่อวัยห้าขวบที่เคยพบ กับเหอลี่เล่อในยามนี้ นางเติบโตขึ้น งดงามขึ้น และจดจำเขาไม่ได้โดยสิ้นเชิง

สาม
เจ้าทำให้ข้าวุ่นวายนัก

เหวินหวางกำลังประชุมกับเหล่ารองแม่ทัพอยู่ในกระโจมหลัก

ฝั่งของกองทัพแคว้นหวงแม้นิ่งสงบ ทว่าไม่อาจวางใจได้

“แคว้นสือเจ้ายังคงไร้ความเคลื่อนไหว กองทัพแคว้นหวงนิ่งสงบ หากเราผลีผลามยกทัพไปโจมตี อาจสูญเสียทหารด่านหน้าทั้งหมด” รองแม่ทัพเติ้งเสนอความเห็น

เจิ้นฉีชี้จุดหนึ่งบนแผนที่อันเป็นลำธารสายเล็กซึ่งกั้นระหว่างกองทัพแคว้นเหลียงกับแคว้นหวง ช่วงเวลาที่น้ำในลำธารแห้ง คนสามารถเดินผ่านได้ ทว่ายามนี้กลายเป็นน้ำแข็ง หากแคว้นหวงต้องการยกทัพข้ามมาก็ย่อมทำได้

“ที่ตรงนี้เป็นจุดที่ข้ามง่ายที่สุด สามารถข้ามไปถึงที่ตั้งกองทัพแคว้นหวงได้” เจิ้นฉีชี้อีกจุดหนึ่ง “ตรงนี้เป็นหุบเขา อันตรายต่อการเดินทัพ กองทัพเราไม่อาจเสี่ยงเดินทัพไป เนื่องจากหลังหุบเขาติดกับอาณาเขตแคว้นสือเจ้า อาจมีทหารแคว้นนั้นซุ่มอยู่”

“พูดถึงแคว้นสือเจ้าก็น่าโมโหนัก ถือดีว่าตนเองตั้งอยู่ในจุด

ยุทธศาสตร์ได้เปรียบ ก็ส่งกองโจรมาลอบโจมตีกองลาดตระเวนของเรา กองทัพองค์ชายหวงเหว่ยคงโดนด้วยกระมัง" รองแม่ทัพอู่กำหมัดด้วยความโมโห เขาเป็นรองแม่ทัพ บัญชาการกองลาดตระเวน กองทหารตนถูกกองกำลังแคว้นสือเจ้าลอบโจมตี พฤติกรรมเยี่ยงโจรช่างน่ารังเกียจ

"ข้ากลับอยากยกทัพข้ามลำธารไปพบหน้าหวงเหว่ยเสียเดี๋ยวนี้" เหวินหวางเคาะนิ้วเป็นจังหวะขณะใช้ความคิด

ยามที่ทุกคนรอฟังว่าเหวินหวางจะอธิบายแผนการอย่างไร ก็มีทหารเข้ามากระซิบรายงาน ปกติเหวินหวางไม่เคยมีเรื่องใดปิดบังพวกเขา ทว่าเรื่องที่ทหารกำลังกระซิบบอกคงเป็นความลับมากกระมัง

"ข้ามีเรื่องต้องไปจัดการ ทุกท่านปรึกษากับกุนซือเจิ้นไปก่อน อีกไม่เกินหนึ่งเค่อจะกลับมา...แต่ถ้านานกว่านั้นก็เลิกประชุมก่อนข้ากลับมาได้เลย" เหวินหวางพูดเสร็จก็ลุกเดินออกจากกระโจมไปทันทีด้วยฝีเท้ากึ่งรีบร้อนเล็กน้อย

"กุนซือเจิ้น หรือจะมีเหตุด่วน" รองแม่ทัพเติ้งลูบหนวดด้วยความสงสัย เหวินหวางทิ้งการประชุมไปเช่นนี้ต้องไม่ธรรมดาเป็นแน่

"คงเป็นเช่นนั้น" เจิ้นฉีเองก็อยากตามไปดู เพราะเขาจำทหารที่เข้ามารายงานได้ว่าเป็นคนที่ตนจัดไปเฝ้ากระโจมองค์หญิง

เหวินหวางรีบตรงไปที่กระโจมของเหอลี่เล่อทันที เขาให้เกียรตินางจึงไม่ได้จับมัดไว้ สุดท้ายนางก็มองข้ามความหวังดีของเขา ก่อเรื่องยุ่งจนได้ ก่อนนี้เขาไม่ต้องการให้นางว่านอนสอนง่าย ยามนี้กลับต้องการให้ดื้อรั้นน้อยลงอีกหน่อย

เมื่อเดินเข้าไปในกระโจมก็เห็นนางยืนไม่มั่นคง มือสองข้างจับดาบทหารไว้ ไฉ่เอ๋อร์กับอี้เอ๋อร์ยืนอยู่ด้านข้าง ทหารนายหนึ่งกึ่งนั่งกึ่งนอนบนพื้น ทหารผู้นั้นไม่กล้าขยับเพราะเหอลี่เล่อชี้ปลายดาบไปทางเขา

"เหวินหวาง เป็นความผิดหม่อมฉันเองเพคะ" ไฉ่เอ๋อร์ก้มหน้าอย่าง

รู้ความผิดที่ปล่อยให้องค์หญิงก่อเรื่อง เพราะเป็นการทำหน้าที่ได้ไม่ดีพอ

“เรื่องนั้นไว้ก่อน” เหวินหวางพูดกับไฉ่เอ๋อร์แล้วเดินเข้าไปใกล้เหอลี่เล่อ

เหอลี่เล่อจ้องมองเขาพร้อมกับมือที่สั่นด้วยความเหนื่อย ดาบของทหารหนักมาก ลำพังร่างกายปกติของนางก็แทบถือไม่ไหว ยามนี้บาดเจ็บที่ไหล่อีก จึงยิ่งลำบากขึ้นหลายเท่า ทว่านางจะแสดงความอ่อนแอไม่ได้เด็ดขาด “ท่านอย่าเข้ามานะ”

“เจ้าจะฆ่าเขาหรือ” เหวินหวางไม่ได้หยุดเดิน พอเข้าไปใกล้ทหารนายนั้นก็ถีบโดยแรงจนล้มลงไปกองที่พื้น

ทุกคนตกตะลึงกันหมด เหอลี่เล่อก็เช่นกัน จึงหันปลายดาบชี้ไปที่เหวินหวาง จ้องตาเขาโดยพยายามซ่อนความกลัวไว้

“เจ้าจะฆ่าข้าหรือ” เหวินหวางเดินเข้าใกล้จนปลายดาบจ่ออยู่ที่กลางหน้าอกตัวเอง

เหอลี่เล่อพยายามจับดาบให้มั่นคงขึ้น ทว่าแขนนางเริ่มหมดแรง เนื่องจากใช้กำลังไปมาก “ท่านเคยบอกว่าจะไม่หลบ”

“เช่นนั้นก็ลงมือเถิด” เหวินหวางยืดอกแล้วขยับเข้าชิดอีก

“เหวินหวาง!” อี้เอ๋อร์ร้องออกมาด้วยความตกใจ นางกลัวองค์หญิงจะลงมือจริงๆ

“พวกเจ้าออกไปให้หมด!”

เสียงของเหวินหวางทรงพลัง แม้แต่เหอลี่เล่อยังสะดุ้งตกใจ

เมื่อเป็นเช่นนี้ทั้งไฉ่เอ๋อร์ อี้เอ๋อร์ และทหารนายนั้นจึงรีบออกจากกระโจมตามคำสั่งโดยไม่รอช้า

“ท่านคิดว่าข้าไม่กล้าหรือ” เหอลี่เล่อเริ่มเหนื่อยมากขึ้น ทว่ายังพยายามรักษาท่าทางเข้มแข็งไว้

“เจ้ากล้าแน่นอน” เหวินหวางเดินเข้าหานาง ทำให้ปลายดาบแทงผ่านเสื้อตัวนอกของเขา ทว่ายังไม่หยุดฝีเท้า

เหอลี่เล่อตระหนกที่เขาไม่กลัวตาย ในเมื่ออีกฝ่ายไม่ยอมหลบ นางก็ไม่ยอมถอย หากเขาอยากให้นางแก้แค้นวันนี้ นางก็จะทำ

เหวินหวางก้าวเข้าไปหานางพร้อมกับจ้องตาไปด้วย เขามองเห็นความดื้อรั้นของสตรีอายุสิบเจ็ดปี สตรีที่บาดเจ็บทั้งร่างกายและจิตใจ เสียงของเขาเบาลง “หากข้าตาย เจ้าจะมีความสุขหรือไม่”

สายตาเขาทำให้เหอลี่เล่อประหม่า เริ่มถอยหลังเพราะรู้สึกว่าปลายดาบแทงถึงผิวเนื้อของเขาแล้ว สุดท้ายนางก็ทิ้งดาบ มีเลือดซึมออกมาจากเสื้อผ้าเขา

“เปลี่ยนใจไม่อยากฆ่าข้าแล้วหรือ” เหวินหวางไม่สนใจบาดแผลที่หน้าอกแม้แต่น้อย ยังคงไม่ละสายตาจากนางตั้งแต่เดินเข้ามาในกระโจม เพื่อไม่ให้พลาดทุกอารมณ์ที่อีกฝ่ายแสดงออก

“หากข้าทำร้ายท่าน ทหารด้านนอกคงไม่ปล่อยข้าไว้ หากท่านตายแล้วข้าตายด้วยก็คงไม่เป็นไร แต่ถ้าท่านไม่ตาย ข้ากลับยังต้องตาย นั่นไม่คุ้มค่าเลย ข้าอยากเห็นท่านพ่ายแพ้สูญเสียเหมือนที่ข้าได้รับ จึงคิดว่าข้าจะมีชีวิตอยู่ต่อไป”

สองเค่อก่อนเหอลี่เล่อเห็นทหารเดินเข้ามาในกระโจม สองมือของเขาหิ้วถังอาบน้ำตามหลังนางกำนัลทั้งสอง เหอลี่เล่อไม่ทันได้คิดอะไร เพียงต้องการหนีไปจากที่นี่ จึงฉวยโอกาสที่ทุกคนสนใจแต่ถังน้ำเข้าไปแย่งดาบที่เอวทหาร เมื่อดาบมาอยู่ในมือนางก็พบว่ามีเพียงเล่มเดียวคงพาตนเองหนีออกไปไม่ได้ หลังจากคิดทบทวนแล้วเห็นว่าโอกาสสำเร็จน้อย กำลังจะวางดาบลงก็เห็นเหวินหวางเข้ามา เขากลับเปิดโอกาสให้นางแก้แค้น ไฟแค้นในใจจึงปะทุอีกครั้ง นางตั้งใจจะฆ่าเขา แม้ว่าต้องตายไปด้วยก็ตาม

ทว่าเขากลับไม่ห้ามนาง ทั้งยังยอมให้แก้แค้น คงกำลังคิดหลอกให้นางก่อความผิดแล้วลงโทษอยู่เป็นแน่ เช่นนี้เจ้าตัวจะพ้นคำครหาฆ่าคนที่ไม่มีทางสู้ นางจึงบอกตัวเองว่าจะตายเร็วเพียงนี้ไม่ได้ ต้องรอดูเขาตายเป็นที่แน่นอนก่อนดีกว่า

“หากคิดได้เช่นนี้ก็อย่าก่อเรื่องวุ่นอีก ข้าไม่ว่างถึงเพียงนั้น” เขาเสียงดังขึ้น ไม่ได้โมโหที่นางแทงเขา ทว่าโมโหที่อีกฝ่ายไม่คิดรักษาชีวิตตัวเอง

“ท่านขังข้าไว้ในนี้ไม่ให้ออกไปไหน ใครจะไปทนได้เล่า” เหอลี่เล่อได้ยินเขาขึ้นเสียงจึงตะโกนใส่

“หากเจ้าทำตัวดี ว่าง่าย ข้าจะให้ออกไปเดินเล่นด้านนอกได้ แต่ต้องมีไฉ่เอ๋อร์หรืออี้เอ๋อร์ไปด้วยตลอด ตกลงหรือไม่” เหวินหวางค่อยๆ สงบอารมณ์ลงได้ หลังได้ยินนางตะโกนก็โล่งใจ เพราะอยากให้กลับเป็นปกติเหมือนเคย ไม่อยากให้นางสิ้นหวัง คนเราหากสิ้นหวังก็เหมือนไร้ชีวิต

“ตกลง” เหอลี่เล่อเห็นเลือดที่หน้าอกของเขา จึงหันหลังใส่ ทำเป็นมองไม่เห็นเสีย

เหวินหวางเห็นนางเมินใส่ก็ถอดเสื้อคลุมกับเสื้อตัวในออกจนหมด ร่างท่อนบนเปลือยเปล่า เขาเองก็ไม่รู้ว่าเพราะอะไรถึงอยากแกล้งนาง

เหอลี่เล่อได้ยินเสียงเสียดสีของอาภรณ์ จึงหันไปดูว่าเขากำลังทำอะไร พอเห็นแผงอกเปลือยเปล่าก็รีบก้มหน้าลงทันที อยู่ดีๆ คนผู้นี้ก็มาถอดเสื้อผ้าต่อหน้านาง คิดทำอะไรกันแน่ นางมองดาบที่พื้นอีกครั้ง

เหวินหวางเห็นนางมองดาบก็ใช้ความว่องไวเข้าประชิดแล้วโอบกอดนางไม่ให้ขยับตัวได้

“นี่ท่าน!” เหอลี่เล่อถูกเขากอดกะทันหันจึงพยายามดิ้นหนี ทว่าไม่เป็นผล

“เจ้าเป็นคนสร้างแผลนี้ ไม่คิดจะทำแผลไถ่โทษเลยหรือ” เหวินหวางเห็นนางหลบตา จึงบีบคางเล็กๆ นั้นไว้ บังคับให้หันมาเผชิญหน้ากับเขา

“ท่านหาเรื่องเอง” เหอลี่เล่อถูกเขาบีบคางบังคับอยู่ เลยไม่อาจหันหน้าหนี จึงเลือกที่จะหลับตา

“หากเจ้าหลับตา ข้าจะจูบเจ้า”

เหอลี่เล่อลืมตาขึ้นทันที คนผู้นี้จงใจแกล้งนางใช่หรือไม่ แล้วนางก็ถูกอีกฝ่ายแกล้งสำเร็จ น่าโมโหนัก!

“โมโหแล้วหรือ ดี” เหวินหวางรู้สึกพึงพอใจกับท่าทีของนาง ส่วนเจิ้นฉีที่กลัวว่านางจะลุกขึ้นมาวางแผนฆ่าเขา หากเจ้าตัวได้มาเห็นนางในยามนี้ คงต้องเปลี่ยนความคิดอย่างแน่นอน นางฉลาดพอที่จะรอโอกาสเหมาะสมในการฆ่าเขา อาจกำลังทำให้เขาตายใจด้วยวิธีนี้ หากนางใช้มารยาสตรี เขาย่อมไม่สนใจ นางกลับใช้ความดื้อรั้นที่ทำให้เขาไม่อาจเมินเฉย เขายิ่งอยากรู้มากขึ้นว่านางทำได้อย่างไร

เหอลี่เล่ออยากย้อนเวลากลับไป นางจะแทงดาบให้ลึกกว่านี้ เขาจะได้ล้มลงแล้วเปลี่ยนเป็นนางที่ได้ทรมานเขาแทน “ท่านปล่อยข้าก่อน...ข้าจะทำแผลให้” เหอลี่เล่อน้ำเสียงแข็งกระด้าง คล้ายกับรู้สึกถูกบังคับให้มีน้ำใจ

“เจ้าทำเป็นหรือ” เหวินหวางจงใจใช้สายตาดูแคลนนาง

“ท่านดูถูกข้า” เหอลี่เล่อตะโกนออกมาอีกครั้ง รู้ว่าตัวเองถูกเขายั่วยุสำเร็จอีกแล้ว น่าเจ็บใจนัก!

เหวินหวางพึงพอใจในปฏิกิริยาของนาง “หากทำดี ข้าจะมีรางวัลให้” เหวินหวางปล่อยนางแล้วเดินไปนั่งที่เตียง

เหอลี่เล่อทำตาโตมองเขาที่เดินไปนั่งบนเตียงนางหน้าตาเฉย ‘เป็นพี่น้องกันก็ไม่ใช่ เป็นสามีก็ไม่ใช่ อ้อ...ข้าเป็นของบรรณาการ เขาจะทำอะไรก็ย่อมได้’ นางส่งเสียง ‘ฮึ!’ ในใจ ก่อนจะเดินออกไปทางหน้ากระโจม

“เจ้าจะไปไหน” เหวินหวางไม่ยอมให้นางหนี

เหอลี่เล่อหันกลับมาทันที พร้อมกับใช้สายตาแทนดาบเมื่อครู่ “ข้าจะไม่ใช้แขนเสื้อตัวเองเช็ดเลือดให้ท่านเป็นแน่ ข้ารังเกียจ” พูดเสร็จนางก็เดินไปหน้ากระโจมเพื่อเรียกสองนางกำนัล

“...” เหวินหวางนิ่งไป ไร้คำพูดชั่วขณะ ไม่รู้เพราะเหตุใดจึงชอบเวลาที่นางโมโหใส่เขา ชอบที่นางหลอกด่า ชอบเห็นนางชักสีหน้ากับทำท่าเหมือนกำลังด่าเขาในใจ มากกว่าท่าทางเศร้าเสียใจของนาง

กระโจมหลัก

บรรดารองแม่ทัพขมวดคิ้วฟังทหารที่มารายงานว่าเหวินหวางถูกดาบแทงหน้าอก ดาบนี้เป็นฝีมือองค์หญิงบรรณาการ ทหารยังบอกอีกว่าไม่ได้ยินเหวินหวางสั่งลงโทษองค์หญิงหลังถูกแทงไปหนึ่งแผล เรื่องนี้แปลกประหลาดเกินไป คนอย่างเหวินหวางถูกสตรีบอบบางตัวเล็กๆ ทำร้ายได้อย่างไร และที่สำคัญ เขาไม่เคยละเว้นผู้ใดมาก่อน

“กุนซือเจิ้น ท่านมีความเห็นหรือไม่” รองแม่ทัพอู่หันไปถามที่ปรึกษาเจิ้นฉี

เจิ้นฉีเงยหน้าตอบคำถาม “ข้าจะไปมีความเห็นในเรื่องสตรีของเหวินหวางได้อย่างไร ไม่กล้าถึงเพียงนั้นหรอก” ทว่าในใจกลับเกิดความกังวลออกมา

ทุกคนได้ฟังที่เจิ้นฉีพูด จึงสงบปากสงบคำมากขึ้น แม้องค์หญิงจะเป็นบรรณาการจากแคว้นที่สิ้นไปแล้ว ทว่านางเป็นของเหวินหวาง สิ่งใดเป็นของเหวินหวางล้วนห้ามแตะต้อง ห้ามวิจารณ์ และห้ามหมายปอง

เหอลี่เล่อรับอุปกรณ์ทำแผลทำแผลมาจากอี้เอ๋อร์แล้วเดินกลับเข้า

กระโจมด้วยความไม่เต็มใจอย่างยิ่ง สองนางกำนัลบอกว่าหากเหวินหวางไล่แล้วยังไม่เอ่ยอนุญาตให้เข้าไป พวกนางก็ไม่กล้าเข้า เหอลี่เล่อจึงต้องเป็นคนทำแผลให้เขา

เหวินหวางนั่งหลับตานิ่งอยู่บนเตียงของนาง เหอลี่เล่อตั้งใจไม่มองร่างท่อนบนที่เปลือยเปล่าของคนผู้นี้

นางก้มหน้าทำแผลให้เขาโดยไม่เอ่ยอะไร เขาแทบไม่ขยับตัวเลย แม้นางจงใจลงมือหนักไปบ้างก็ยังนิ่ง พอทำแผลเสร็จจึงรอให้เขากลับกระโจมตัวเอง ทว่าอีกฝ่ายยังนั่งนิ่ง

“ข้าทำแผลเสร็จแล้ว” นางพูดเป็นนัยว่าเขาควรกลับกระโจมตัวเองได้แล้ว

เหวินหวางลืมตาขึ้นมา “ข้าคิดว่าตัวเองอาจต้องตายเพราะขั้นตอนทำแผลเสียแล้ว หากข้าตายจริง คงเป็นเรื่องตลกให้ผู้อื่นหัวเราะเยาะที่มาตายเพราะมือเล็กๆ คู่นี้ ไม่ใช่ดาบที่นางใช้แทงข้า” เขามองมือเล็กเรียวอันบอบบางของนาง

“ข้าคงจะเป็นหนึ่งในนั้นที่หัวเราะท่าน หรืออาจหัวเราะดังที่สุดก็เป็นได้” เหอลี่เล่อถูกเขาจับได้ ทว่านางไม่สนใจหรอก เมื่อเจ้าตัวเปิดโอกาสให้นางเอง

“ดี ข้าอยากเห็นเจ้าหัวเราะ” เขาลุกขึ้นกะทันหัน ทำให้ทั้งสองยืนชิดจนตัวแทบติดกันเลยทีเดียว

เหอลี่เล่อถอยหนี เขาไม่ได้กอดนางไว้เหมือนเมื่อครู่ กลับเดินผ่านนางไปแล้วออกจากกระโจมไปเลย

คนในกระโจมถอนหายใจออกมา ขณะที่คนซึ่งเดินออกไปแล้วกลับย้อนเข้ามาอีก

“หากข้าไม่อนุญาต ห้ามเจ้าจับดาบอีก ไม่เช่นนั้นเจ้าจะไม่ได้ออกจากกระโจมอีกเลย” เหวินหวางเดินเข้ามาพูดแค่นั้นแล้วจากไป

เมื่อครู่เหอลี่เล่อสะดุ้งตกใจกับเสียงของเขาจนเกือบยกมือขึ้นทาบอก ดีที่รักษาท่าทางไว้ได้ นางด่าว่าเขาในใจอีกหลายครั้ง

นางไม่เข้าใจว่าเหตุใดสองนางกำนัลกับเหล่าทหารจึงได้เกรงกลัวเขานัก ก็ไม่เห็นมีอะไรน่ากลัวสักหน่อย

ลานหน้ากระโจมหลัก

เหวินหวางยืนจ้องทหารที่ปล่อยให้ดาบตัวเองถูกเหอลี่เล่อแย่งไปได้ ความผิดพลาดนี้ยากเกินอภัย

“ดาบของเจ้ายังรักษาไว้ไม่ได้ ชีวิตเจ้าจะสามารถรักษาได้หรือ ทหารที่ถูกศัตรูแย่งดาบไปได้ กองทัพเขาจะเสียหายเพียงใด”

ทหารนายนั้นคุกเข่ารับความผิด ครั้นได้ยินเสียงอันทรงพลังของ

เหวินหวางก็ไม่กล้าเงยหน้าขึ้นมา เขารู้ความผิดตัวเองดี “ขอรับโทษพ่ะย่ะค่ะ” ทหารของเหวินหวางไม่เคยกลัวตาย รู้ว่าตัวเองทำผิดก็ยินดีรับโทษ

“ไปวิ่งรอบคอกม้าสิบรอบ เสร็จแล้วไปดูแลม้าจนกว่าข้าจะสั่งยกเลิก เจ้าถึงกลับมาอยู่ในค่ายได้”

“รับ...รับคำสั่งพ่ะย่ะค่ะ” ทหารนิ่งอึ้งไป เพราะปกติเหวินหวางต้องลงโทษด้วยไม้ฟาดกับขับไล่ออกจากกองทัพแล้ว ทว่าครั้งนี้ต่างออกไป

เจิ้นฉีเองก็แปลกใจเช่นกัน คืนนี้เหวินหวางดูมีเมตตาผิดปกติเป็นอย่างมาก

“เจิ้นฉี” เหวินหวางหันมาหาที่ปรึกษาคู่ใจ

“เหวินหวาง” เจิ้นฉีโค้งกายรอคำสั่ง ทีแรกเขานึกว่าพอเหวินหวางมีเมตตามากขึ้น น่าจะปล่อยที่ปรึกษาคนนี้ไปด้วย ทว่าฟังจากเสียงเรียกแล้วคงไม่รอดอีกเช่นเคย

“ไปวิ่งกับทหารของเจ้าสักห้ารอบเถอะ ทหารคนนั้นเจ้าเป็นคนจัดไปเฝ้ากระโจมองค์หญิง”

“รับคำสั่งพ่ะย่ะค่ะ” เจิ้นฉีคิดอยู่แล้วว่าไม่มีทางรอดไปได้ คอกม้าของกองทัพกว้างถึงเพียงนั้น วิ่งสามรอบก็เหนื่อยจนหอบหายใจ ห้ารอบจะไหวหรือไม่ก็ต้องลองดูสักตั้ง เขาหันไปมองทหารที่ต้องไปวิ่งสิบรอบเทียบกันแล้วตนดูแข็งแรงกว่า วิ่งห้ารอบคงไม่เป็นไร เป็นเมตตาของเหวินหวางมากจริงๆ

ยามโฉ่ว[7]

เหอลี่เล่อเข้านอนแล้ว ภายในกระโจมมีเพียงแสงจากกองไฟนอกกระโจมส่องเข้ามา

เหวินหวางยืนมองนางอยู่เงียบๆ ข้างเตียงมาหนึ่งเค่อ เขาถอนหายใจ

[7] ช่วงเวลาตั้งแต่ 01.00 น. ถึง 02.59 น.

แผ่วเบา วันนี้ตอนได้ยินว่านางแย่งดาบจากทหารไปได้ก็กลัวว่าจะใช้ปลิดชีวิตตัวเอง

เจิ้นฉีแสดงความเป็นห่วงในเรื่องนี้เป็นอย่างมาก แต่เขาบอกกับอีกฝ่ายว่าไม่ต้องกังวล เขาจะไม่ยอมถูกนางฆ่าโดยง่าย เมื่อเจิ้นฉีได้ยินก็ยิ่งแสดงอาการกลัดกลุ้ม เป็นกังวลมากยิ่งขึ้น

“องค์หญิง เจ้าทำให้ข้าวุ่นวายนัก” เหวินหวางมองนางอีกครูใหญ่

หลังเขาออกจากกระโจมไปแล้ว ไฉ่เอ๋อร์กับอี้เอ๋อร์ที่แกล้งหลับอยู่ข้างเตียงก็ลืมตาขึ้นมา ไฉ่เอ๋อร์ลุกไปห่มผ้าให้องค์หญิงแล้วกลับมานอนที่เดิม

“ไฉ่เอ๋อร์ เจ้าว่า...เหวินหวางดูแปลกไปหรือไม่” อี้เอ๋อร์ประหลาดใจนัก

“เห็นกันทั้งกองทัพ” ไฉ่เอ๋อร์ล้มตัวนอน โดยหันหลังให้อี้เอ๋อร์

“เจ้าคิดว่าเป็นเพราะองค์หญิงหรือไม่” อี้เอ๋อร์ยังคงนอนไม่หลับ

“อี้เอ๋อร์ เมื่อครู่ที่เหวินหวางเข้ามา ไม่ได้ไล่พวกเราสองคนออกไปนอกกระโจมก็ดีเท่าไรแล้ว เจ้าเลิกถามในสิ่งที่เจ้ากับข้าต่างรู้กันดีแล้วนอนเสีย” ไฉ่เอ๋อร์คิดว่าเหวินหวางรู้ว่าพวกนางแกล้งหลับ ทว่าเหวินหวางสนใจแค่องค์หญิงเท่านั้น พวกนางจึงรอด

“ข้าก็กลัวอยู่ว่าจะถูกไล่ไปนอนกระโจมเล็กที่หนาวเย็นเสียแล้ว” อี้เอ๋อร์โค้งศีรษะขอบคุณองค์หญิงที่ช่วยให้พวกนางไม่ต้องถูกลงโทษ ได้ยินว่าแม้แต่ที่ปรึกษาเจิ้นฉีก็ไม่ได้รับการละเว้น

สี่
วิธีฆ่านี้ธรรมดาเกินไป

เหอลี่เล่อได้รับอนุญาตให้ออกมาเดินนอกกระโจม นางจึงได้เปิดหู เปิดตาว่ากองทัพที่แคว้นเหลียงยกไปบุกแคว้นเหอ เป็นเพียงหนึ่งในสามของกองทัพใหญ่

ลมหนาวพัดมาพาให้ผู้คนหนาวเหน็บ เหล่าทหารต่างยืนนิ่งเพราะได้รับการฝึกฝนมาอย่างดี กองทัพนี้จะพ่ายแพ้เหมือนที่นางคาดหวังได้หรือหากกองทัพไม่พ่ายแพ้ การฆ่าเหวินหวางก็คงยากมากขึ้นไปอีก

“อากาศหนาวมาก เสด็จเข้าด้านในเถิดเพคะ” ไฉ่เอ๋อร์เห็นองค์หญิงยืนนิ่ง สายตาไม่รู้มองไปที่ใด

“ข้าอยากไปโรงครัว” เหอลี่เล่ออยากกินอาหารของแคว้นเหอ หนึ่งเดือนที่ผ่านมานางกินแต่อาหารของแคว้นเหลียง ทำให้ยิ่งรู้สึกผิดต่อผู้คนแคว้นเหอที่ตายไป

“องค์หญิงอยากกินอะไร สั่งพ่อครัวทำให้ก็ได้เพคะ”

“ข้าอยากทำเอง” เหอลี่เล่อมองกระโจมใหญ่ห้าหลัง ไม่รู้ว่ากระโจมไหนเป็นของเหวินหวาง

“แต่ว่า...” ไฉ่เอ๋อร์ได้รับคำสั่งว่าให้พาองค์หญิงออกมาเดินเล่น แต่การพาไปโรงครัวนั้นไม่อยู่ในคำสั่ง

“ข้าแค่ต้องการทำอาหารกินเองก็ไม่ได้หรือ” เหอลี่เล่อกระชับเสื้อคลุมไหล่ แสร้งถอนหายใจหนักหน่วง

ไฉ่เอ๋อร์มองหาตัวช่วย ที่ปรึกษาเจิ้นก็เดินมาพอดี นางรีบยิ้มรอขอความช่วยเหลือจากเขา

เจิ้นฉีจะไปหาเหวินหวาง ทว่าพอเห็นองค์หญิงยืนอยู่หน้ากระโจมตัวเอง โดยมีไฉ่เอ๋อร์กำลังยิ้มขอความช่วยเหลือจากเขาอยู่ ด้วยความที่ไม่ใช่คนไร้น้ำใจ จึงยอมเดินเข้าไปหา

“องค์หญิงอยากไปที่ไหนหรือ” เจิ้นฉีให้เกียรตินางเพราะเขาเป็นที่ปรึกษากองทัพ ผู้อื่นเห็นตัวอย่างก็จะให้เกียรตินางเช่นกัน ทั้งยังรู้ว่านางมีความสำคัญต่อเหวินหวาง และนับวันยิ่งสำคัญมากขึ้นเรื่อยๆ บรรดารองแม่ทัพต่างกล่าวว่าองค์หญิงเป็นเหมือนสัญลักษณ์ของการรวมแคว้นในกำมือเหวินหวาง แต่เจิ้นฉีรู้ว่านางมีความสำคัญมากกว่านั้น

“ข้าอยากไปโรงครัว อยากทำอาหารกินเอง” เหอลี่เล่อรู้สึกคุ้นเคยกับเจิ้นฉี เหมือนว่าเคยพบกันเมื่อนานมาแล้ว

“ข้าจะสั่งให้คนนำอุปกรณ์ไปให้ท่าน เพราะโรงครัวมีคนมากเกินไป ที่นั่นล้วนมีแต่ทหาร สั่งคนแยกโรงครัวเล็กให้ท่านดีหรือไม่”

“ขอบคุณท่านมาก” เหอลี่เล่อปฏิบัติด้วยความสุภาพต่อเจิ้นฉี นอกจากความคุ้นเคย นางยังนับถือเขาด้วย เพราะอีกฝ่ายสุภาพกับนางเสมอ ต่างจากเหวินหวางผู้นั้น

“องค์หญิงเข้าไปรอในกระโจมก่อนดีกว่า ด้านนอกหนาวนัก หากทหารตั้งโรงครัวเล็กเสร็จแล้ว ข้าจะให้คนไปแจ้ง”

“ข้าจะอยู่ข้างนอกอีกครู่ หนึ่งเดือนที่อยู่แต่ในกระโจมทำให้ข้าอึดอัด”

“เช่นนั้นข้าจะรีบไปจัดการให้ท่าน” เจิ้นฉีขอตัวไปหาเหวินหวางก่อนจะไปจัดการเรื่องโรงครัวให้นาง

หลังเจิ้นฉีเดินห่างออกไป เหอลี่เล่อก็มองตามอย่างไม่ละสายตา จนเห็นว่าเขาเข้าไปในกระโจมหลังใหญ่ที่อยู่ตรงกลาง จึงรู้ว่าเหวินหวางอยู่ในกระโจมนั้น

“เข้าไปรอในกระโจมกันเถิด” เหอลี่เล่อบอกไฉ่เอ๋อร์แล้วเดินนำหน้ากลับเข้าไปกระโจม

ตอนที่เจิ้นฉีขอเข้าพบ เหวินหวางกำลังเช็ดทำความสะอาดดาบอยู่

“เจ้าบอกว่านางต้องการทำอาหารกินเองหรือ”

“พ่ะย่ะค่ะ” เจิ้นฉีรับปากองค์หญิงไปแล้ว เขาหวังว่าเหวินหวางจะไม่ห้าม

“ตามใจนางเถิด แค่อย่าให้จับดาบก็พอ แล้วก็มีดที่ใหญ่กว่ามือนางก็ไม่ได้ ทางที่ดีเรื่องใช้มีด ให้ไฉ่เอ๋อร์หรืออี้เอ๋อร์ทำแทนนางก็แล้วกัน”

หลังจากเกิดเรื่องวันนั้น เหวินหวางก็ไม่อาจเสี่ยงให้นางคิดทำร้ายตัวเองหรือใครอีก เขาสั่งทหารเฝ้าหน้ากระโจมนาง และยังห้ามพกอาวุธ หากใครถูกองค์หญิงแย่งอาวุธไปได้ โทษคือโบยด้วยไม้และไล่ออก

เจิ้นฉีคาดเดาความคิดเหวินหวางได้ จึงพยายามไม่ยิ้มออกมา

เหวินหวางเก็บดาบเข้าที่แล้วหันมาดูแผนที่ “เรื่องแคว้นสือเจ้า เจ้าแน่ใจหรือ”

“สายข่าวรายงานมาว่าองค์รัชทายาทของแคว้นสือเจ้าก่อการกบฏเมื่อคืนพ่ะย่ะค่ะ ยืนยันว่าฮ่องเต้แคว้นสือเจ้าสิ้นพระชนม์แล้ว” เจิ้นฉีเปลี่ยนสีหน้าเป็นจริงจังมากขึ้น

“แคว้นหวงมีการเคลื่อนไหวหรือไม่” เหวินหวางคาดการณ์ความเป็นไปได้ว่าเมื่อแคว้นสือเจ้าเปลี่ยนฮ่องเต้พระองค์ใหม่ที่มาจากการก่อกบฏ คงทำให้หลายคนไม่พอใจ อาจมีความวุ่นวายเกิดขึ้นในเมืองหลวงของสือเจ้า ฮ่องเต้แคว้นหวงต้องไม่ปล่อยให้โอกาสนี้หลุดมือเป็นแน่

“องค์ชายหวงเหว่ยสั่งให้กองทัพม้าเตรียมตัวแล้วพ่ะย่ะค่ะ” เจิ้นฉี

ล้วงจดหมายฉบับหนึ่งออกมาจากแขนเสื้อ เป็นสาส์นจากฮ่องเต้เหลียง-ตั๋วลู่แจ้งข่าวการส่งเสบียง

“ข้าจะนำทหารม้าไปจัดการเรื่องหนึ่งให้เรียบร้อย เจ้าอยู่ทางนี้คอยต้อนรับคนอ่อนแอก็แล้วกัน” เหวินหวางโยนจดหมายจากฮ่องเต้เหลียง-ตั๋วลู่ทิ้งลงบนโต๊ะ

ในนั้นแจ้งว่าองค์ชายเหลียงจื่อเย่จะมาส่งเสบียงกองทัพ เขาเป็นคนอ่อนแอที่เจ้าเล่ห์ร้ายกาจ เหวินหวางไม่เห็นน้องชายต่างมารดาผู้นี้อยู่ในสายตา ทหารทั้งกองทัพก็เช่นกัน

“พ่ะย่ะค่ะ” เจิ้นฉีโค้งศีรษะรับคำสั่ง เขาไม่ใช่ไม่ชอบองค์ชายรอง แต่ดูถูกและรังเกียจเลยต่างหาก องค์ชายเหลียงจื่อเย่เคยส่งคนมาลอบฆ่าเหวินหวางมากกว่าสิบครั้ง แน่นอนว่าล้มเหลวทุกหน ฮ่องเต้เหลียงตั๋วลู่ปกป้องเขาอยู่ ทำให้เหวินหวางปล่อยเขาไปครั้งแล้วครั้งเล่า แต่เจิ้นฉีคิดว่าแค่เหวินหวางกระดิกนิ้ว เหลียงจื่อเย่ก็คงตายแล้วกระมัง ไม่รู้ว่าคุมขบวนส่งเสบียงมาครั้งนี้จะทำหล่นหายไปหรือไม่

ฮ่องเต้เหลียงตั๋วลู่อ่อนแอ มีองค์ชายรองที่อ่อนแอยิ่งกว่า แต่กลับมีองค์ชายใหญ่ที่เก่งกล้าสามารถ ช่างน่าประหลาดนัก ฮ่องเต้หวาดระแวงและเกรงกลัวเหวินหวาง หากจะบอกว่าบัลลังก์แคว้นเหลียงเป็นของเหวินหวางอย่างแน่นอนก็สามารถพูดได้แล้ว การลอบฆ่าเหวินหวางของเหลียงจื่อเย่ คงเป็นความหวังสุดท้ายของเขา

เหวินหวางต้องกำชับเรื่องความปลอดภัยของเหอลี่เล่อ เพราะเขาจะไม่อยู่ระยะเวลาหนึ่ง “ดูแลองค์หญิงให้ดี”

ชื่อเสียงความเจ้าชู้ของเหลียงจื่อเย่เป็นที่เลื่องลือ หากได้พบกับเหอลี่เล่อที่งดงามขนาดนั้น ย่อมไม่ยอมปล่อยนางหลุดมือแน่นอน

“หากองค์ชายรองคิดจะทำอะไรองค์หญิง กระหม่อมจะส่งเขาให้โจรป่าเองพ่ะย่ะค่ะ” แถวนี้จะมีโจรป่าหรือ คงเป็นไปไม่ได้ มีแต่ทหารที่เป็นทหาร และเป็นโจรป่าในยามจำเป็น เจิ้นฉีจะเป็นคนควบคุมโจรป่าเหล่านี้

เอง

“คนเจ้าเล่ห์และชั่วร้ายมักตายง่าย เหอลี่เล่อก็ไม่ใช่ว่าจะยอมใครโดยง่ายดาย คอยดูให้นางปลอดภัย เรื่องอื่นข้าไม่สนใจ” หากเหลียงจื่อเย่รนหาที่ตาย เขาก็พร้อมจะสนองให้

“หากองค์หญิงทราบเรื่องนี้...” เจิ้นฉีเป็นห่วงว่าหากนางเข้าใจผิดแล้วจะยิ่งแค้นเหวินหวางมากขึ้นอีก เพราะเมื่อคิดอีกมุมก็อาจเข้าใจไปได้ว่าเหวินหวางกำลังจะใช้องค์หญิงเหอลี่เล่อเป็นเครื่องมือกำจัดเหลียงจื่อเย่

“แน่นอนว่านางต้องอยากฆ่าข้ามากกว่าเดิมอีก แต่ให้นางฆ่าเหลียงจื่อเย่เล่นไปก่อนก็ไม่เลวนัก” เหวินหวางเองก็อยากรู้ว่านางจะเอาตัวรอดด้วยตัวเองได้หรือไม่ การจะเป็นหวางเฟยของเขา ไม่ใช่แค่งดงามก็เป็นได้ “ยิ่งโหดเหี้ยมยิ่งดี”

“...” เจิ้นฉีพูดอะไรไม่ออก ‘ยิ่งโหดเหี้ยมยิ่งดีหรือ มีแต่เหวินหวางเท่านั้นที่คิดเช่นนี้ได้’

ครัวเล็กจัดเตรียมไว้รอเหอลี่เล่อเรียบร้อยแล้ว

องค์หญิงมอบหมายให้ไฉ่เอ๋อร์และอี้เอ๋อร์เตรียมส่วนประกอบ ส่วนนางเป็นคนลงมือปรุง

“พระมารดาสอนองค์หญิงหรือเพคะ” อี้เอ๋อร์เห็นองค์หญิงทำอาหารคล่องแคล่ว จึงเอ่ยถาม

“ข้าจำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าท่านแม่หน้าตางดงามเพียงใด ใจดีเพียงใด หรือรักข้ามากเพียงใด เรื่องเหล่านี้ล้วนเป็นนางกำนัลที่สอน” เหอลี่เล่อตอบอี้เอ๋อร์โดยไม่เงยหน้าขึ้นมา

เรื่องในอดีตไม่ควรนึกถึงให้เจ็บปวด แต่ใครเล่าจะห้ามความรู้สึกได้

อี้เอ๋อร์เงียบไป เพราะนางเดาว่าองค์หญิงคงไม่ได้อยู่กับพระมารดา ส่วนสาเหตุที่ไม่ได้อยู่ด้วยกัน นางไม่กล้าถาม อี้เอ๋อร์สังเกตเห็นความเหงา

ที่แผ่ออกมาเมื่อองค์หญิงเอ่ยถึงพระมารดา

“ยังมีอะไรให้หม่อมฉันทำอีกเพคะ” ไฉ่เอ๋อร์เปลี่ยนเรื่องเพื่อทำให้องค์หญิงสบายพระทัย

“ไม่มีแล้วละ เตรียมจานเถิด เราจะกินด้วยกัน” เหอลี่เล่อยิ้มให้สองนางกำนัล เรื่องของพระมารดาเป็นเพียงอดีตเลือนรางสำหรับนาง นางยังคงโหยหาความอบอุ่นจากมารดา ทว่าไม่รู้จะไปขอร้องจากผู้ใด

“เพคะ” อี้เอ๋อร์ยิ้มและร่าเริงขึ้น ด้วยไม่อยากให้องค์หญิงเศร้า จึงเข้าไปช่วยไฉ่เอ๋อร์เตรียมจาน

“เอ่อ...” ไฉ่เอ๋อร์ลังเลที่จะพูด

“มีอะไรหรือไฉ่เอ๋อร์ พูดมาเถิด” เหอลี่เล่อสนิทกับไฉ่เอ๋อร์และอี้เอ๋อร์มากขึ้น พวกนางสองคนมีความจริงใจ ดูแลและใส่ใจตนเป็นอย่างดี

“เรื่องโรงครัวเล็ก เป็นเหวินหวางจัดเตรียมให้ อาหารเหล่านี้...” ไฉ่เอ๋อร์รู้ว่าองค์หญิงต้องเดาได้ว่านางจะพูดอะไรต่อ

เหอลี่เล่อพยักหน้าเข้าใจ นางควรต้องตอบแทนเขาบ้างสินะ ความแค้นส่วนความแค้น บุญคุณส่วนบุญคุณ ช่างน่าขัน นางคิดเรื่องกลั่นแกล้งเหวินหวางขึ้นมาได้จึงยอมตกลง “อี้เอ๋อร์ เตรียมกระดาษกับพู่กันให้ข้าด้วย ไฉ่เอ๋อร์ ตักใส่จานไปให้เหวินหวางเถิด อย่าลืมของกุนซือเจิ้นด้วย”

“เพคะ” ไฉ่เอ๋อร์และอี้เอ๋อร์ยิ้มรับพร้อมกัน แม้จะไม่รู้ว่าองค์หญิงให้เตรียมกระดาษกับพู่กันเพื่อการใด

เหวินหวางกำลังประชุมกับรองแม่ทัพในการเตรียมกำลังทหารออกไป

ทำภารกิจหลังเกิดเหตุการณ์เปลี่ยนแปลงที่แคว้นสือเจ้า

“แคว้นสือเจ้าอยู่ในช่วงอ่อนแอ กองกำลังที่เฝ้าหุบเขาถูกเรียกกลับเข้าเมือง ทว่าชัยภูมิที่ตั้งของแคว้นได้เปรียบ ยากต่อการตีให้แตก แคว้นหวงที่ยกทัพไปประชิดคงทำได้แค่ตรึงกำลังไว้” รองแม่ทัพเติ้งดูแผนที่ การที่แคว้นสือเจ้ายังคงตั้งมั่นอยู่ได้ เพราะทางเข้าออกแคว้นสือเจ้านั้นมีทาง

เดียว กองทัพที่เคลื่อนพลไปโจมตีเสี่ยงต่อการถูกลอบโจมตีกลับระหว่างทาง หากจะใช้วิธีตัดทางลำเลียงอาหาร พวกเขาก็มีภูเขาหลายลูกไว้เพาะปลูกเลี้ยงดูราษฎรในแคว้นได้โดยไม่อดอยาก มีแหล่งน้ำภายใน ไม่ต้องพึ่งพาแม่น้ำที่ไหลผ่าน มีแต่ต้องขอให้เกิดฤดูแล้ง ฝนไม่ตก พืชพันธุ์ไม่เจริญเติบโต ซึ่งคนธรรมดาย่อมกำหนดไม่ได้

"เหวินหวางจะออกเดินทางทันทีหรือไม่พะย่ะค่ะ" รองแม่ทัพเติ้งได้รับคำสั่งให้เตรียมกำลังทหารไว้ซึ่งก่อนหน้านี้จัดการเรียบร้อยแล้ว รอเพียงคำสั่งเดินทัพจากเหวินหวางเท่านั้น

"ทันที" เหวินหวางคิดว่ายิ่งเร็วยิ่งดี เพราะเขาไม่อยากทิ้งกองทัพไปนานๆ "เมื่อแบ่งทหารออกไป ต้องระมัดระวังการลอบโจมตีของศัตรูด้วย"

ในขณะที่การประชุมดำเนินอยู่ อาหารร้อนกรุ่นก็ถูกยกเข้ามา เจิ้นฉีและบรรดารองแม่ทัพมองถาดอาหารในมือทหารด้วยความสงสัย เพราะคงไม่ใช่เหวินหวางที่สั่งให้ยกอาหารเข้ามาระหว่างการประชุมเป็นแน่ แม้จะถึงเวลามื้อกลางวันแล้วก็ตาม

"ใครให้เจ้ายกเข้ามา" เจิ้นฉีถามทหารผู้นั้นเสียงเข้ม หนึ่งเพื่อลดการลงโทษที่ทหารผู้นั้นจะได้รับ สองคือเขาก็อยากรู้เช่นกันว่าอาหารนี้เป็นของผู้ใด จะใช่คนที่คิดไว้หรือไม่

"องค์หญิงให้นำมาถวายเหวินหวางพะย่ะค่ะ" ทหารผู้นั้นยืนรอ แม้รู้ว่าเป็นความผิด ทว่าสองนางกำนัลที่ติดตามองค์หญิงทั้งสั่งทั้งขู่บังคับเขาตั้งแต่องค์หญิงเข้ามาอยู่ในกองทัพ มีผู้ใดไม่รู้บ้างว่าเหวินหวางให้ความสำคัญแก่นางมากที่สุด

"นางทำเองหรือ" เหวินหวางเอ่ยถามทั้งที่ปกติต้องสั่งลงโทษทหารผู้นี้ไปแล้ว

"พะย่ะค่ะ"

"ยกมา" เหวินหวางสั่งให้ทหารยกมาวางตรงหน้า อาหารในถาดมีสามอย่าง ล้วนเป็นอาหารแคว้นเหอ ทำให้บรรดารองแม่ทัพยิ่งกังวล ไม่รู้

ว่าเหวินหวางจะโกรธหรือไม่ที่มีอาหารแค่วันเหออยู่ในกองทัพแค่วันเหลียง

เหวินหวางมองอาหารด้วยใบหน้าเรียบเฉย

“เหวินหวาง อาหารนี้อาจมี...” คำว่า ‘พิษ’ นั้นรองแม่ทัพอู่ไม่ได้เอ่ยออกมา อาหารบางอย่างกินไปก็อาจเป็นพิษได้ พิษจากอาหารก็สามารถทำให้ตายได้เช่นกัน เขาไม่ได้ตั้งใจจะบอกว่าองค์หญิงวางยาพิษเหวินหวางเสียหน่อย เหวินหวางคงไม่ลงโทษกระมัง

“เหลวไหล ใครจะกล้า...” เจิ้นฉีมองอาหารสามอย่างแล้วอดที่จะสงสัยเหมือนรองแม่ทัพอู่ไม่ได้ คนเราหากมีโอกาสลองก็คงจะลองดูกระมัง และเขาเชื่อว่าองค์หญิงต้องกล้าแน่นอน

เหวินหวางสังเกตเห็นกระดาษแผ่นเล็กอยู่ข้างชามข้าว จึงหยิบมาเปิดอ่าน

เจิ้นฉีและบรรดารองแม่ทัพมองจดหมายในมือเหวินหวางอย่างใคร่รู้ หรือนั่นจะเป็นคำขู่ฆ่า แต่คนเราจะฆ่าใคร คงไม่ขู่ก่อนกระมัง เช่นนั้นจะฆ่าสำเร็จได้อย่างไร ทุกคนก็ได้แต่สงสัย

เมื่ออ่านข้อความในกระดาษจบ เหวินหวางก็ยิ้มออกมา

ทุกคนในกระโจมไม่กล้าขยับตัว เพราะเหวินหวางยิ้มแล้ว แม้จะยิ้มเพียงเล็กน้อย แต่ก็ยิ้มแล้ว

“หยุดพักกินข้าวก่อนแล้วกัน อีกสองเค่อ ก่อนข้าจะยกทัพออกไปให้กลับมาประชุมกันอีกครั้ง” เหวินหวางจับตะเกียบเตรียมกินข้าว ทุกอย่างเตรียมไว้พร้อมแล้ว เหลือแต่ยกทัพออกไปเท่านั้น ทว่าเขาต้องวางแผนเรื่องที่จะไม่อยู่ในค่ายทหารระยะหนึ่ง

ทุกคนกลับยังนั่งนิ่ง

เหวินหวางคืนสู่สีหน้านิ่ง พลางเอ่ยเสียงเข้ม “หากข้ายกทัพออกไปล่าช้าจนเสียการ...”

เหวินหวางยังพูดไม่จบ ทุกคนก็รีบลุกขึ้นและแยกย้ายกันออกไปเพื่อกลับมาให้ทันประชุมในอีกสองเค่อ

เหวินหวางหยิบจดหมายมาดูอีกครั้ง ในนั้นเขียนเพียงสั้นๆ ในความคิดเขา คนเขียนช่าง...น่าเอ็นดูยิ่งนัก

'...วิธีฆ่าด้วยอาหาร ธรรมดาเกินไป และน่าเสียดายอาหารดีๆ...'